

HRY S PŘÍBĚHEM

-VOLÁNÍ DIVOČINY-

SBORNÍK PŘÍBĚHŮ SPOJUJÍCÍ
ČESKÉ RPG SVĚTY

Vydal Jiří Reiter, nakladatelství Mytago 2016
www.mytago.cz

ISBN 978-80-87761-24-3

Obsah

Taria	9
Váha přísahy (Josef „Armon“ Straka).....	11
Asterion	77
Dcery lesa (Radovan Kolbaba).....	81
Mé jméno bude znít (Hanina Veselá).....	115
Život lovce (Jakub Štádler).....	171
Šarlatová křídla smrti (Jana „Elinor“ Poláčková).....	187
Příběhy impéria	211
Řezno 1872 (Jonáš a Kryštof Ferencovi).....	215
Svět potomků bohů	233
Volání jaguára (Barbora Legátová).....	237
Ozvěna starého příběhu (Michaela Portychová).....	263
Immortal fighters	293
Krkavec a vlk (Jan Hamrlík).....	295
Unknown Armies	345
Tropický kraj divů (Lucie a Petra Lukačovičovy).....	349
Imaginárium	375
Kelpie (Ondřej Netík).....	377

Slovo úvodem

Volání divočiny. Dvě slova, jež vzbuzují mnohé konotace. Když pomíneme aljašskou klasiku Jacka Londona, kterou jsme se nepokrytě inspirovali, pak mi při vyslovení názvu naší knihy v myšlenkách vyskočí několik věcí. Samozřejmě divoká příroda ve všech podobách, její nástrahy a nebezpečí, ale také krásy; přírodní národy, vzdálenost od civilizace, exotická romantika. Další možnou asociací je pak svoboda, protože v divočině se člověk může cítit svobodný, závislý pouze sám na sobě a nikoli na politickém, společenském či kulturním systému. A konečně je to i divočina civilizovaného světa a divočina lidské mysli. Člověk opravdu může být člověku vlkem a i přes nálepku civilizace v sobě stále skrývá zvířecí divokost. Skrze povídky v tomto sborníku tedy čtenáře do své náruče volají všechny různorodé aspekty divočiny.

Toto je navíc již třetí sborník ze série *Hry s příběhem*, kterou vydává nakladatelství Mytago, a jež chce formou povídek představit fantastické světy, původně vytvořené jako herní prostředí pro různá RPG (role playing games – tj. hry na hrdiny či na hraní rolí) – nejčastěji pro nejrozšířenější českou hru Dračí Doupe. Celý nápad vzešel původně od Karla Černína, spolutvůrce světa Tarie, a Zbyňka Kučery Holuba, jednoho z tvůrců Asterionu. Bez nich by tato kniha nikdy nevznikla. Zbyněk se také přímo podílel na výběru většiny povídek. Velký dík patří rovněž Lucii Lukačovičové a Haně Veselé, které mírou větší než významnou přispěly k dokončení celého sborníku.

Zatímco první svazek řady, *Zločin a trest*, shromáždil příběhy spojené se světem zločinu a druhý, *Ocel a krev*, povídky,

které se točí okolo boje muže proti muži, tento sborník se v jádru inspiroval herním povoláním hraničáře, druida, tuláka a podobnými RPG archetypy. Nicméně v samotných povídkách žádné herní prvky nečekejte! Jde jen o dobré příběhy, které si pohrají s vaší fantazií.

Jan Č. Galeta

Taria

Taria je fantasy prostředí, které bylo původně určeno pro hru Dračí doupe. Základní modul, jehož autorem byl Jiří „Agupi“ Mlnářík, vyšel již v roce 1998. Ale teprve rozšiřující moduly představily Tarii jako projekt, kde zápletky pro dobrodružství a tvorba zajímavých příběhů jsou tím, kolem čeho se točí vše ostatní. Rozšiřující moduly vyšly celkem tři: *Záhvozdí* (1999), *Severní Taria* (2002) a *Pohraničí* (2008). Vytváří je skupina autorů kolem Karla „Charlese“ Černína. Všichni jsou původem ze Zlína, znají se už od střední školy a hrávají a tvoří spolu příběhy pro RPG.

Taria není svět v širokém slova smyslu. Jde o jedno poloostrovní knížectví navázané volně na své okolí, které se může stát součástí jakéhokoli světa. Prostor připomíná do značné míry český pozdní středověk a je určeno k hraní realistických příběhů s minimem magie. Někdy se v této souvislosti hovoří o „vesnické“ či „špinavé“ fantasy. Tvůrci se také nebrání alegoriím k současnému světu, ať už jde o národnostní či rasové třenice nebo skryté odkazy na historické osoby a existující místa.

Taria stojí na několika ústředních tématech. V dávné minulosti patřil celý poloostrov drakům. Velké skupině psanců se ho však podařilo dobýt a šlechtický vůdce výpravy jménem Carrado využil sporů mezi blízkými královstvími k tomu, aby získal knížecí titul a založil dnešní vládnoucí dynastii. Celý Dračí poloostrov nakonec po mnoha letech snažení ovládli lidé. Ovšem za jakou cenu? Dodnes tu některá místa nesou stopy požárů a jedů, dodnes se vyprávějí děsivé zkazky o tom, že draci Tarii zcela neopustili a čekají v úkrytech na svůj návrat.

Dalším velkým tématem jsou politické konflikty, zejména vztah se sousedním Brechtürským královstvím. Tarijského knížete spojují s králem příbuzenské svazky a listina, která jeho rodu propůjčila právo vládnout. Rozdělují je však pohraniční územní spory, náboženství, odlišné jazyky i hořkost z minulosti. Obdobně rozpolcený vztah má ostatně tarijská vládnoucí moc i k nelidským rasám žijícím na jejím území. Držba stříbrných dolů zaručuje sice určitou nezávislost trpaslíkům a znalosti tajných nauk zase elfům, ale vzhledem ke své odlišnosti jsou nelidé odkázáni na ochranu ze strany knížete.

Konečně třetím stěžejním tématem je válka s druidy. Tarijští druidi jsou svébytný lesní národ, ale jen nemnoho z nich má schopnost vyvolávat skutečná lesní kouzla. Hvozd ovšem za stovky let prostoupil všechny jejich tradice, rituály, víru, legendy i pocity a stal se základem jejich života. Naučili se v něm žít tak, aby nenarušovali pevný řád a zachovávali jeho roli ochránce a hradby před vnějším světem. Když ale začali osadníci v posledních letech získávat novou půdu na okrajích lesů, rozzuřený hvozd se začal bránit. A první na ráně byli ti, kteří v jeho náručí žili pokojně stovky let. Objevily se oživlé stromy, šílenství zvířat a temnota vkrádající se do lesa zpod kořenů. Tlak na lesní lid vedl až k válce. V ní sice druidi proti knížecímu vojsku neobstáli, ale stáhli se do lesů a odtud provádějí partyzánské výpady do okolí.

Povídka *Váha přísahy* pojednává o nebezpečí číhajícím na zemské stezce spojující dvě sídelní města v tarijském Pohraničí. Jak uvidíme, největší hrozbou poutníků tentokrát nebudou lapkové ani výběřčí mýtného, ale samotný okolní les.

Váha přísahy

Josef „Armon“ Straka

I.

Jezdec prudkým trhnutím uzdy zastavil koně a vyděšeně upnul zrak na scénu, odehrávající se jen několik kroků před ním.

Přímo uprostřed lesní cesty hlasitě hodovala pětice mohutných vlků. Letmý pohled na rozervaný šarlatový plášť a zakrvácenou teletinovou kazajku prozradil, že obětí šelem se stal člověk. Šediví dravci hltavě rvali maso z nešťastníkových končetin a nemilosrdně drásali zbytky jeho oděvu. Společně s hodující smečkou blokoval stezku i padlý kmen mohutného dubu, ležící jen o pár stop dále.

Vlci zjevně vycítili přítomnost lidského vetřelce. Přestali se zabývat masem své oběti a pomalu zvedli zakrvácené mordy směrem k muži v sedle. Ten poplácal zneklidněnou klisnu po šíji a pomalu položil ruku na vyřezávanou rukojeť tesáku. Strnule zíral do lesknoucích se očí, dokud ho nevydělil řehtavý zvuk odněkud ze strany. Polekaně sebou trhl.

Z lesa po mužově levici vystoupil strakatý hřebec. Hlasitě odfrkával a pohazoval přitom hřívou, jako by mu těsná blízkost vlků byla zcela lhostejná.

Jezdec přivřel oči a s úlevou si oddechl. Hřbetem kožené rukavice si otřel pot, jenž mu do tváře stékal z čela ukrytého pod železnou přílbicí. Teprve pak si všiml, že kůň je osedlaný. Prázdné sedlo na hřbetě frkajícího strakáče opět donutilo zbrojnoše zbystrit smysly. Očima znovu sklouzl k zemi, kde se válelo znetvořené tělo, a pohlédl na vrčící smečku.

Největší z vlků popošel několik kroků směrem k jezdcí a upřel na něj lesklé černé oči. Hned nato vycenil zakrvácené tesáky.

Muž v sedle by v tu chvíli mohl přísahat, že se na něj zvíře usmívá. Pocítil v zádech nepříjemné mrazení. Zubící se šelma hlasitě zavrčela a jezdec si byl skoro jistý, že v hlase zvířete zaslechl lidský smích. Stromy okolního lesa začaly nepříjemně ševelit, jako by tiše rozmlouvaly. Jezdec se zachvěl. Zhluboka se nadechl, trhnutím uzdy obrátil klisnu a úderem do slabin ji přinutil k trysku. Když uháněl zpět, měl pocit, že se za jeho zády ozývá zlověstný chechot.

II.

Lesní ticho narušoval jen klapot loukoťových kol a cinkot koňských podkov. Po zemské stezce, táhnoucí se skrz Šeravský les, kodrcal kočár potažený červeným sukнем, doprovázený šesticí jízdních knechtů.

Vousatý zbrojnoš v čele družiny jako první spatřil jezdce uhánějícího z protisměru. Zdvihnutím paže dal vozkovi povel zastavit spřežení a sám vyjel rychle se přibližující postavě vstříc.

„Vítku! Co sa stalo?“ zvolal vousáč na pacholka, který těsně před ním zprudka zastavil klisnu.

„Na stezce je padlý strom!“ volal jezdec oslovený jako Vítek a sotva přitom popadal dech. „Asi půl hona ocaď. Pořádné dubisko, přes celú stezku. S našou kolesou přes něho neprojedeme!“

Vítek se naklonil ke svému veliteli a stručně mu sdělil, co před chvílí viděl.

Ten ho pozorně vyslechl a při popisu mrtvolý ožirané vlky a koně bez pána zamyšleně svažtil huňaté obočí.

„Říkáš červený plášť, strakatý kůň... toš teď si vzpomínám! Tak sa ustrojil ten brechtýrský posel, kerého sme dneska ráno potkali v zájezdním hostinci v Újezdě! Sem mu přece nabízel, ať jede radši s náma, že je to bezpečnější. Ale Brechták měl naspěch jak sviňa, toš vyrazil dřív. Budiž mu země lehká...“

„Ano, Hynku, taky som si naňho vzpomněl,“ přikývl Vítek. „Tak jeho kůň tam zvoestal, i se sedlem a rejtarským tlumokama. Nevím, jak je možné, že ta vlčiska toho koňa nechala na pokoji...“

Hynek se zamýšleně škrábal ve vousch: „Toš sa děším, aby to nebyla náká léčka. Strom přes cestu je otrepaný jak staré škrpále! Pro lapky a podobné pazgrívce není lehčí způsob jak zastavit povoza. Ten kůň tam, to bude určitě taky náká čertovina. Třeba má v těch tlumokách schovanú zmiju, nebo černú ochromoru, nebo náků inú jedovatú bestiu – kdoví? Pán z Verrienu sice rád rozhlášá, že bezpečnost zemských cest v jeho hrabství je sténá jak v Brechtýru, ale kdo sa na to má spolíhat, kór dneska? Bud' rád, Vítku, že ti tam náký zkurvysyn nena-pálil šíp do chrbta!“

„Toš co navrhuješ, Hynku?“ otázal se zbrojnoš v pobíjené brigantině, který dosud mlčky poslouchal.

Než mohl velící knecht odpovědět, na straně kočáru se odhrnul závěs a z okénka se vyklonil obličej ženy ve středních letech.

„Co se děje, Hynku? Proč stojíme?“ zeptala se dáma a urov-nala si přitom na čele posazenou zlacenou obroučku.

Vousáč přijel až těsně k okénku. „Odpust', paní. Zjistili jsme, že kúsek dál naším směrom je přes cestu padnutý strom, toš sme mysleli...“

„A to si s tím nedovedete poradit?“ přerušila dáma zost-ra svého pohůnka. „Slíbila jsem mistru Medlovskému, že do Parletu dorazíme nejpozději navečer! Tak to prostě nějak za-

řídte, už se tu beztak zdržujeme déle, než je zdrávo! Nechápu, jak můžete zabloudit na zemské stezce spojující dvě sídelní města, a ještě se přitom vymlouvat na nějaký strom! Víte přece, že moje dcera má zásnuby! Chcete snad, aby o ně přišla jen kvůli tomu, že nedorazíme zavčasu?“

„Ne, paní, toš to bysme vážně neradi...“

„Tak dost řečí! Já i moje Kateřina už chceme být z tohoto hrozného lesa konečně pryč!“

„Jak si přeješ, paní...“,“ odvětil s povzdechem Hynek.

Vyšíváný závěs se opět zatáhl. Zbrojnoši se na sebe rozpačitě podívali. Od doby, kdy jejich dobrého pána nahradila náladová vdova, která po něm zůstala, se do podobných situací dostávali často. Jediný vozka se příliš nerozmýšlel. Sotva zaslechl panovačný ženský hlas, zdvihl opratě spřežení a výskl na koně. Ti však neudělali ani krok a namísto toho sebou divoce škubli.

„Toš co je s váma, herky nestydaté? Proč sa ksakru nepohn... kurňa! Co to má znamenat?“ zaláťeřil forman a naklonil se dolů z kozlíku.

Ostatní to v mžiku uviděli rovněž a překvapeně vytřeštili oči. Skrz loukoťová kola i spojnicí vozové oje prorůstaly kořeny stromů a šlahouny ostružin, jež se pomalu plazily výš směrem ke dvířkům vozu.

„U Šalajiných slz... co to sakra je?“ vzal si do úst jméno bohyně knecht v brigantině, když stejně jako ostatní nevěřičně zíral na kořeny vyrůstající ze země přímo před jejich očima.

„Toš nečumte jak Menidák na selskou stodolu a osekajte to!“ zavelel Hynek, popadl tesák a seskočil ze sedla. Většina knechtů ho hned následovala. Muž v brigantině sundal z ramene kuši a pomocí kliky ji začal natahovat. Ostražitě se přitom rozhlížel po okolním lese, který náhle potemněl a hrozně ztichl. Mezi stromy se mihlo cosi světlého a zbrojnoš na

to instinktivně zamířil samostřílem, ale shledal, že šlo nejspíš jen o vyplašenou laň či srnu.

Odkudsi se zdvihl vítr a listy statných dubů a jilmů začaly zlověstně šepat.

„Podívajte, snáší sa mlha!“ sykl kušíník při pohledu na chuchvalce těžké páry vinoucí se zpod kapradin a lišejníků na okraji lesa.

„Dyť je celý deň sucho!“ podivil se Vítek.

Odpovědi mu bylo ostré zakvílení, které se nepřírozně ztichlým hvozdem náhle rozeznělo. Prazvláštní zvuk, někde na pomezí praskotu dřeva a bručení medvěda.

„Co-to-kurňa-je?“

III.

Z podřimování ji probral podivný zvuk odkudsi zvenčí. Dívka, které mohlo být okolo sedmnácti, si protřela rozespale oči a zároveň si několikrát pročísla dlouhé plavé kadeře, zdobené prošivanou točenkou. Ze svých modrých šatů s prostříženými skoro až po zem sahajícími rukávy oprášila několik chlupů, které na ně napadaly z kožešin nastlaných uvnitř kočáru. Tázavě přitom pohlédla na ženu sedící naproti ní: „Maminko, proč stojíme? Vždyť ještě nejsme v Parletu, nebo snad ano? A co to je venku za divné zvuky?“

Dotázaná žena byla oděna do karmínových šatů lemovaných sobolinou. Na rozdíl od své dcery měla hlavu zahalenou v hedvábném šlojíři purpurové barvy.

„Nevím, dítě,“ odpověděla s pobledlým obličejem. „Před chvílí jsem naší zbrojné chase nařídila, aby ihned vyrazili a více se v těchto hrozných lesích nezdržovali. Ty zvuky mi připomínají...“

Nestihla říct, co jí to připomíná, protože její slova přerušil hrozivý skřek.

Šlechtičny na sebe zděšeně pohlédly. Pak ucítily, jak se celý kočár otřásl, když něco s hlasitým křepčením dopadlo na střechu. Obě dámy zděšeně vyjekly. Zvenci se ozývalo divoké ržání koní následované sborovým vlčím vytím a hrůzou naplněnými mužskými výkřiky.

Dívka zbledla a zakryla si dlaní ústa, její matka jí nervózně stiskla volnou ruku.

„U všech bohů, co se to děje?“

Starší z žen opatrně poodhrnula závěs na své straně. A zapíštěla hrůzou.

V okně se jí zjevil zmodralý obličej jednoho z pacholků. Jeho krk obepínala silná zakroucená větev stromu. Šlechtična si uvědomila, že nešťastník zjevně přišel o koně, neboť naprázdno kopal nohama ve vzduchu a těžce přitom lupal po dechu.

Dáma ještě jednou zavřeštěla a bleskurychle závěs zataáhla. Její dcera se vrhla ke dveřím na opačné straně. Když je otevřela, doslova ji ochromil pohled do hladových očí vlka s vyčeněnými tesáky. Bestie naježila srst a přichystala se ke skoku. Dívka ucítla horký dech, zavřela oči a pronikavě zaječela.

Z krátkého šoku jí probralo hlasité cvaknutí, doprovázené ostrým zasvištěním. Vlk bolestně zavyl, schoulil se a zuby se snažil vytrhnout šipku, která se mu právě zabodla do boku. Zbrojnoš v brigantině sklonil kuši a křikl:

„Paní! Zvostaň ve voze! Nevycházaj! Zvostaň ve voze...!“

Dívka ztěžka popadla dech. Spatřila, jak se za kušíníkovými zády zjevilo cosi černého a s těžkým chropěním se to na něj rítí. Než stačila varovně vykřiknout, trhla s ní její matka dozadu a zprudka zabouchla dvířka. Jejich prásknutí přehlušilo zbrojnošův děsivý křik. Obě ženy se schoulily na podlaze

kočáru, objaly se a třesoucími se hlasy začaly společně odříkávat modlitbu:

*„Ctihodná Natal, panno sebeobětavá,
ty, jež jsi strážkyní bezmocných a zhoubou netvora,
dej mi svou odvahu a nenech mě za obět stvořím a běsům
a já ti pak budu v království Tvém věrnou služebnicí...“*

Zvenčí k nim doléhaly všemožné zvuky, v nichž se klení a hrozivý řev mužů mísil s cinkotem železa, ržáním koní, vytím vlků, skřípavým vřeštěním a burácivým rykem. Nevěděly, jak dlouho to celé trvalo.

Pak náhle celé okolí mrazivě ztichlo.

Ještě několik okamžiků se obě urozené ženy krčily v objetí na podlaze a poslouchaly jen svůj hlasitý dech. Nakonec se starší z nich pomalu zdvihla a opatrným pohybem otevřela dvířka.

Ze všeho nejdříve ji zarazilo, že obloha je zatažená a celé okolí je ponořeno v husté mlze, přestože od rána bylo jasno a sucho. Hned nato si všimla koní, jak zmateně pobíhají kolem. Sedla na jejich hřbetech byla prázdná. Opatrně vykročila ven, rozhlédla se a konečně spatřila své muže.

Leželi nehybně na zemi v tratolištích krve, jejich nehybná těla nemilosrdně trhali na kusy hladoví vlci. V neproniknutelné mlze se oči krvelačných šelem blyštily jako opály a celé okolí ovanul horký dech zakrvácených mord. Do morku kostí vyděšené ženě připomínali přízraky smrti ze starých legend. Bez dechu přiložila ruku na ústa a zachvěla se hrůzou. Jeden z vlků se přestal zabývat kořistí a upřel lesklé oči přímo na strachy se třesoucí šlechtičnu. Přitom vycenil krví zbrocené tesáky a zlověstně zavrčel.

Vyděšená dáma by v tu chvíli mohla přísahat, že se zvíře začalo smát. Při pohledu do lačných očí litého dravce se o ni začaly pokoušet mdloby. Ve vteřině skočila zpátky do vozu, prudce přitom za sebou zabouchla dvířka. Objala dceru, která se choulila na podlaze a třásla se po celém těle. Láskyplně ji pohládila po plavých kadeřích a se slzami v očích pravila:

„Neboj, mé dítě, všechno bude v pořádku!“

Pak pevně uchopila madlo dvířek a ze zážadří vytáhla malou dýku.

Venku něco ztěžka zadupalo. Ozvalo se hřmotné zaburácení. Obě ženy se znovu začaly tiše modlit.

IV.

Ranní slunce příjemně hrálo trojici postav postupujících po zemské stezce. Prošedivělému muži v čele skupiny se na temeni leskla vyholená tonzura. Sněhově bílá barva jeho kněžské kutny ostře kontrastovala s dlouhým černým pláštěm, na němž se třpytil stříbrnou nití vyšitý symbol dvouramenných vah. Na mnichově krku se pohupoval kovový amulet ve tvaru hadů stočených do osmičky, u pasu mu visela objemná kožená mošna, a také několik menších tlumoků.

Dlouhé černé pláště s vyšitým symbolem vah dominovaly i výstroji dalších dvou mužů, kteří měli rovněž na hlavách tonzury. Na rozdíl od svého staršího druhu však byli ozbrojeni. Oběma se u pasu pohupoval dlouhý meč s umně tepanou hlavicí ve tvaru stočeného hada. Jejich trup obepínaly pobíjené brigantiny, paže jim chránily ocelové pláty a kroužkové kukly s širokým límcem si ponechali volně stažené z hlavy.

Červený kočár do půli obrostlý kořeny a šlahouny ostružin spatřili řeholníci již z dálky, stejně jako smečku vlků, která ko-

lem ní tiše obcházela. Když přistoupili blíž, všimli si i šestice vybělených koster ležících v mechu okolo vozu.

„Vidíte to, bratři?“ ukázal nejstarší z mužů směrem ke kočáru zarostlému dřevinami a ostružiním. „To se mi nějak nechce líbit!“

Rozhodným krokem začal přistupovat blíž. Bestie zavětrily příchozího a přivítaly jej zlostným vrčením. Největší z vlků mu vykročil vstříc a odhalil tesáky. Mnichovi druhové bleskově tasili meče.

„U svatého Woodaga, zdá se mi to, nebo se ta bestie směje?“ řekl lehce roztřeseným hlasem mladší z ozbrojenců.

Starší řeholník se však nenechal zneklidnit. Do pravice uchopil amulet a oběma společníkům pohybem ruky naznačil, aby zůstali stát. Pomalu kráčel vstříc vrčící šelmě a zpoza pasu vytáhl malý váček. Současně upíral pohled do lesklých očí bestie, která cenila zuby a zlostně ježila tmavou srst. Teprve když se k ní přiblížil sotva na půl sáhu, hrozivě zablyskla očima a skočila mu po hrdle.

Ještě v odrazu však sebou prudce škubla a stáhla se zpět, jakoby ji pohyb klerikovy paže vyplašil.

Ozbrojenci v mžiku přiskočili s tasenými meči, ale ihned zjistili, že jejich zásah nebude nutný. Se směsicí úžasu a obdivu zírali na svého druha, jak s ledovým klidem stojí nad tiše vrčící bestii. Levou ruku zaťatou v pěst, držel napřaženou nad vlčím čenichem, pravou tiskl amulet ve tvaru hada a upřeně přitom hleděl do očí zvířete, které se stále více choulilo do sebe. Vlkovo zlověstné vrčení postupně přešlo v tesklivé skučení. Mnich poklekl na jedno koleno, pustil amulet a prsty volné ruky se lehce dotkl vlčí mordy. Tiše odrecitoval krátký žalm. Pak prudkým pohybem paže ukázal k lesu. Vlk žalostně zavyl a se svěšeným ocasem odkráčel do stínu hvozdu, kam jej okamžitě následoval zbytek smečky.

„Chwalba Woodagovi, a cześć tobie, bratrze Konráde!“ řekl uznale starší z ozbrojenců napůl tarijsky a napůl svou mateřštinou, prozrazující původ odněkud z oblasti Pobystří.

„Léta praxe, drahý bratře Lešku. A samozřejmě také Woodagova přízeň,“ dodal kněz jakoby mimochodem a dotkl se přitom hadího amuletu.

„Chvála Woodagovi i řádu našeho nejsvětějšího Tovaryšstva,“ přidal se nejmladší z trojice a schoval meč do pochvy. „Máš i můj obdiv, bratře Konráde. Slyšel jsem o skutcích našich řádových bratrů už leccos, ale až do dnešního dne jsem na vlastní oči žádný neviděl! V bojích s vlkodlaky máš zjevně již mnoho zkušeností!“

„Mohu tě ujistit, milý bratře Jene, že v tuto chvíli jsme s žádným vlkodlakem nic co dočinění neměli.“

Řádový rytíř oslovený jako Jan tázavě zdvihl obočí. Bratr Konrád pokračoval:

„Tihle vlci rozhodně nebyli ovládnáni žádným lykantropem. Jinak by zajisté byli mnohem divočejší a rozhodně by je nezahlalo běžné požehnání.“

„Lyka... čím?“ podivil se Jan.

„Lykantropem,“ zopakoval Konrád. „Kdyby je ovládal lykantrop, tak by mé požehnání zřejmě nezabralo a museli byste nejspíš použít své meče.“

„Lykantrop jest to samo ako wilkołak“, pomohl Lešek lámanou tarijštinou vysvětlit mladšímu druhovi výraz, jímž vzdělanci označovali vlkodlaky.

„Jak říká bratr Lešek. Lykantrop jest člověk zakletý do zvířecí podoby, nejčastěji vlčí či psí, zřídka medvědí. Prostí lidé jej však bez ohledu na zakletí označují jako vlkodlaky. Nezřídka je tak chybně zaměňují s jinými netvory, zejména s psohlavci či polkany.“

„Ach tak,“ přikývl Jan. „Hm... jak jistě víte, bratři, jsem u Tovaryšstva teprve krátce. Přiznávám, že s netvory jsem se ještě přímo nestřetl, nicméně vlkodlaka jsem vlastně kdysi spatřil. Myslím, že to bylo těsně po mém vstupu do řádu, snad den dva po složení řeholního slibu. Vzpomínám si, jak náš komtur přikázal postavit na hranici jakousi mladou matku. Z jejího prsu prý spolu s novorozeným dítětem pila mléko i štěňata jakéhosi hlídacího ohaře. Jeho excelence tehdy přikázala, aby té odsouzené rodičce ještě před upálením zarazili do těla stříbrné hřeby.“

„Ano, ty měly zabránit proměně,“ potvrdil Konrád své zkušenosti s lovem běsů a čarodějníků. „A to její novorozeně i s těmi štěňaty pak zřejmě nechali otrávit odvarem z vlčího moru, to je obvyklá praxe. Tedy alespoň já bych takto určitě postupoval. Neboť stříbro a vlčí mor jsou pro lykantropy smrtící. Ostatně, i já sám jsem se před chvílí raději pojistil proti vlkodlačímu nebezpečí, podívejte,“ usmál se klerik a rozevřel prsty černé rukavice, v nichž dosud svíral malý váček. Přičichl k němu, odpudivě se přitom zašklebil a nechal oběma řádovým bratrům přivonět.

„To jest ten wilcy mór? Śmierdziec to strasznie,“ zkrivil Lešek s odporem obličej.

„Ano, bratře Lešku, to je oměj vlčí, lidově též vlčí mor. Sám o sobě takto nezapáchá, musí se vyvařit s mátou a rybím tukem. Tím vznikne charakteristický odér, který vlkům i vlkodlakům páchne mnohonásobně více než nám. Takže jsem si teď mohl být jistý, že mi ta bestie neskočí po hrdle, i kdyby požehnání selhalo,“ vysvětloval mnich svým ozbrojeným průvodcům. „Vzpomínám si, jak se kdysi jeden z našich bratří pokoušel požehnáním zaplašit smečku ovládanou lykantropem, aniž by se předtím takto zabezpečil sušeným svazkem vlčího

moru. Jeho rozsápaný krk nedali dohromady ani nejlepší řádoví ranhojiči. Woodag bud' milostiv jeho duši...“

„Rzikas tedy, že tohle wilkoľak zajistó nebyl, bratrze?“ snažil se Lešek o co nejsrozumitelnější tariojstinu a ukázal přitom na šestici úplně vybělených lidských koster ležících okolo kočáru, skrz jehož kola i boční dvířka prorůstaly dlouhé kořeny stromů. „Któż to teda takto umrzećel vprostrzed zemskej czesty?“

„V této části říše rozhodně nebývá na zemských stezkách bezpečno“, odvětil Jan. „Ale nevzpomínám si, že by hrabě z Verienu či jiný z místních pánů měl v poslední době potíže s lapky.“

„Łupieźci by niktoho nenechali lešzet takto vprostrzed czesty, ale hodili ho někam do krzovi nebo do szkarpy,“ odvětil Lešek. „Tihle tu asi leží už dľugo. Ale nieco se tu bezpochybnje przihondilo dost niedawno. Jen se bratrzi podívejte na ziemi okoľo nás!“

Pobystřanovi společníci pohlédli k zemi a spatřili, že slehlá tráva i mech na okraji cesty jsou zbarveny zaschlými rudými skvrnami. Konrád nabral do dlaně hrst zeminy a přičichl.

„Máš pravdu, bratře, půda zde páchne po krvi,“ potvrdil všem jejich domněnku.

Lešek znovu vytasil meč a začal se ostražitě rozhlížet po okolí. Jan jej váhavě následoval a urputně přitom pozoroval šestici koster.

Konrád se opatrně sklonil nad nejbližší z nich. Levicí se dotkl vybělených žeber a do pravice uchořil svatý amulet. Zavřel oči a začal potichu pronášet jakási slova. Pak ulomil umrlci prst, chvíli na něj upřeně hleděl, a zastrčil jej opatrně do mošny. Nakonec vytáhl skleněný flakónek naplněný svěćenou vodou a pokropil jí ostatky. Přesně to samé postupně zopakoval i u ostatních koster.

„Bratr Lešek má pravdu, k něčemu tu došlo skutečně velmi nedávno,“ pravil kněz, když schoval do tlumoku poslední kůstku ulomenou z umrlce. „Cítím, že aura těch nebožtíků ještě úplně nevymizela. Podle její síly soudím, že duše opustila tato těla sotva před půldnem!“

„Cože, pouhý půlden?“ podivil se Jan. „Jsi si jistý, bratře? Jak mohly během půldne zbýt z nebožtíků jen vybělené kostry?“

„Gusła i czary? Nekromancja?“ napadlo Leška.

„Nikoliv, bratře Lešku, přítomnost čarovných sil bych ihned vycítil,“ vyvrátil Konrád Pobystřanovy domněnky. „Tím ale samozřejmě nevylučuji, že je někdo usmrtil právě za účelem provozování nekromancie či jiných čarodějných praktik. Ovšem skutečnost, že jsou sotva půlden po smrti jejich ostatky obrány na kost, je výsledek přirozené cesty!“

„Vlci a krkavci by to tak důkladně nezvládli, rozhodně ne za půlden,“ odušil Jan.

„A taky by jim poniechali šáty či vieci,“ doložil Lešek. „Ale tihle niemají nic, ni czár hadru. Jen szkiele!“

„Aura těch umrlců sice slábně, ale i tak je z ní cítit strach a úzkost,“ třel Konrád v pravici amulet a upřeně přitom hleděl mezi nejbližší stromy. „Ti nebožtíci se bezpochyby museli krátce před smrtí něčeho hrozně vyděsit!“

Oba ozbrojení řeholníci zbystrili. Dobře věděli, že v celém řádu Tovaryšstva vah není mnoho kněží, kteří by měli tak bohaté zkušenosti s odhalováním čarodějníků a vymítáním běsů, jako právě bratr Konrád z Niedaru, jehož nyní doprovázeli do řádové kapituly v Parletu. O pravdivosti jeho slov proto rozhodně neměli důvod pochybovat.

„Co ten powoż?“ ukázal Lešek špicí meče směrem ke kočáru.

„Žádný kupecký žebříňák, ale pohodlný panský kočár,“ zhodnotil pohledem Jan. „Zajímalo by mě, jestli nějak souvisí s nebožtíky, jejichž kosti zde leží?“

„Těžko říct, bratře,“ tiskl Konrád v prstech amulet. „Každopádně to něco, co je vyděsilo a zřejmě i usmrtilo, mělo svůj původ v lese, nikoliv v povozu.“

Lešek přišel ke kočáru. Rázným švihnutím meče odsekl několik kořenů z postranních dvířek a odhrnul závěs nad nimi.

„Uvnitř nic nenji,“ nahlédl do šera vevnitř. „Ale jsou zde vythraghane potahy. A jest tu tiež vyszycty jakysi herb.“

„Říkáš erb?“ přistoupil Konrád blíž. „Vskutku, je tu vyšitý erb! Púlená rudožlutá šachovnice – znak pána z Třemberka!“

„Toho rytíře Václava z Třemberka, který loni zahynul na verienském turnaji?“ vybavil si Jan.

„Ano, přesně toho, bratře,“ přikývl Konrád. „Neměl mužského dědice, jen dceru a hašteřivou ženu, která ani ne rok po manželově smrti zvládla prohosподаřit všechen nastrádaný majetek. Dokonce i rodový hrad, staré sídlo Třemberků, musela dát do zástavy hraběti z Verien. Třemberkova vdova však má dcerku na vdávání, tak ji zaslíbila nejstaršímu synkovi Matěje Medlovského, velmistra zlatnického cechu v Parletu. Medlovský je holt další z řady zámožných měšťanů, který našel způsob, jak dostat své dítě do panského stavu.“

„Jsi pozoruhodně dobře informován, bratře!“ žasl mladý řeholník.

„To víš, bratře, krom zповědí se od lidí dozvíš leccos,“ usmál se spiklenecky Konrád na mnicha ve zbrani. „A jestli si dobře vzpomínám, tak mezi lidmi se povídá, že někdy v brzkých dnech by měla mít mladá Kateřina z Třemberka s tím zlatníkovým synkem zasnuby. Cesta skrz Šeravské lesy není právě nejkratší, musí se objížďkou přes Újezd. Ale na druhou stranu se tak lze dostat z Třemberského hradu rovnou do Parletu, aniž by se nezbytně muselo projíždět skrz Verien. Tamní pán je asi největším věřitelem Třemberkovy vdovy, která se tak logicky bude snažit jeho hlavním sídlům vyhnout. Stále mě

ale nenapadá, zda je zde nějaká souvislost s tímhle kočárem, či dokonce s těmito šesti nebožtíky?“

„Niekto se jisto vlamal dovnitř,“ ozval se Lešek, který si mezitím prohlédl povoz i z druhé strany. „Dverze na druhé straně povozu jsou vysekane!“

„Skutečně, vypadá to jak rány po sekeře,“ zhodnotil Jan pohled na záseky na druhé straně povozu, kde byla vylomená vstupní dvířka.

Lešek mečem přesekal několik šlahounů obrůstajících vozovou oj.

„Stopy!“ vykřikl. „Odcisk podkovy, jsou to koňski stopy. A neprzilis stare! Tak den, najwyżej!“

Vydal se ve směru stop, pár kroků za okrajem lesa se však zastavil. „Dziwvny. Stopy tu końzcy. Dalej to nikam nevede. Las wypada nienaruszony.“

Lešek ještě chvíli pozoroval lesní půdu, zda v ní náhodou nespátří další otisky. Pak náhle zahlédl v kapradinovém houští kus jakési barevné tkaniny. Opatrně se k ní sehnul.

„Tóhle tu leży,“ zdvihl z kapradin prošívanou točenku a ukázal ji svým druhům.

Konrád přistoupil blíž, převzal od Pobystřana nalezenou ozdoby dámské hlavy a zkoumavě si ji prohlížel.

„Je snad majitelka téhle točenky čarodějnice, co má na svědomí tohle?“ ukázal Jan na vybělené kostry.

Konrád jen pokrčil rameny. „Jsme jen tři, tudíž by nebylo moudré vydávat se někam do hloubi lesů,“ uzavřel po chvíli přemítání. „Děje se tu nicméně něco divného a svatou povinností našeho řádu je právě takové čarodějnictvím zapáchající věci náležitě prošetřit. Ihned jak dorazíme do Parletu, vyrozumím o tom představeného naší komendy. Také bychom měli zpravit parletské radní i verienskou vrchnost, i když nevím,

komu patří zrovna tento úsek stezky. Buď jak buď, už bych se na tomto místě déle nezdržoval.“

Ozbrojení mniši souhlasně přikývli.

„Víme, že lykantrop zde nejspíš neřádí, ale raději nebudeme pokoušet osud,“ pokračoval Konrád a opatrně otevřel váček s vlčím morem. Vytáhl z něj malý sušený svazeček a prsty jej rozetřel v dlani, do které předtím nabral kus zeminy. Přidal pár kapek svěcené vody a nakonec uhnětenou směs hlíny a vlčího moru nanasl na krk nejprve sobě a pak i svým šklebícím se přátelům. Nezapomněl přitom vyslovit požehnání.

„Woodag ochraňuj naše kroky! Ve vzduchu cítím hrozbu a mám pocit, že to vychází z lesa tady kolem. Mějte oči otevřené, bratři!“

V.

Balvan, na němž ležela, byl obrostlý vodou nasátým mechem a studil jako led. Silné šlahouny ostružin ji obepínaly jako pouta a drásaly ruce a chodidla. Jejím jediným oděvem byla krátká košilka spletená z listů kopřiv, jež při každém pohnutí nemilosrdně spalovala nahou kůži. Korunu spletenou z mokrých větví smrků a kapradin měla ovinutou kolem hlavy, na níž jí zbývalo jen pár chomáčů vlasů.

Okolní les se topil v neproniknutelné husté mlze, z níž k ní občas doléhaly různé zvířecí zvuky. Měla pocit, že duby a jasaný rostoucí v kruhu kolem balvanu se k ní začínají sklánět. Jejich větve hlasitě ševalily. Zdálo se jí, že v tom šumění listů zaslechla lidský šepot.

Pak se nad ní zjevil mohutný stín. Pohlédla na toho, komu patřil, a vykřikla hrůzou.

Z děsivého okamžiku ji vysvobodily až mdloby.

VI.

Řeholníci urazili asi čtvrt míle, když narazili na další kostru podobnou těm, které viděli před chvílí. Tentokrát se však nad ostatky nepozastavovali a rozhodli se pokračovat dále. Padlý strom blokující zemskou stezku obešli ze strany, jakmile se však dostali za něj a ušli několik kroků, zjistili, že tudy cesta kupodivu nepokračuje. Když se obrátili zpět, zarazilo je, že velký vývrát, který před chvílí obcházeli, zde již není. Hned nato přišlo nepříjemné zjištění, že zemi všude kolem nich pokrývá jen hustý koberec temně zeleného mechu, zatímco po koly vyježděné zemské stezce najednou nebylo ani památky. Ze všech stran je obklopoval tichý potměný les.

„Woodag miłosierny,“ vzýval Lešek svého boha. „Co má tohle znamenac? Przecież tudy nejdeme poprvně! Jak jsme móhli sejítz ze stezsky?“

„U Woodagových ran, že jsem na to hned nepomyslel,“ udeřil Konrád dlaní vztekle do nejbližšího kmene. „Mohlo mě napadnout, že tady bude působit radix erraticus!“

„Cože? Co to má být ten radix erraticus?“ otázali se oba druhové takřka současně.

„Řečí prostého lidu se tomu říká bludný kořen,“ zjednodušil kněz další vysvětlování. „Bezpochyby jsme ho museli překročit ve chvíli, kdy jsme se pokoušeli obejít ten vývrát!“

„Blędny korzeń? Do cholery!“ zasakroval Lešek, ale gestem posvátného znamení právě vyřčenou pobystřanskou nadávku hned odčinil.

„Ono to opravdu existuje?“ vydechl překvapeně Jan. „Já myslel, že jsou to jen báchorcky dřevorubců!“

„No... tak napůl jsou,“ přikývl Konrád. „Velmi stručně řečeno: Zakletí vyvolaná anomálií lidově nazývanou bludný kořen sice funguje na zcela jiných principech, než jak se obvykle

vykládá v selských chalupách při draní peří, ale to nemění nic na tom, že naše kroky mohou skončit někde v močálu. Stejně tak tady můžeme navěky chodit v kruzích...“

„Milostivý Woodagu! Co si tedy počneme?“

„Něco mě napadlo!“ řekl Konrád po chvílce tichého přemýšlení. Zalovil v mošně a vytáhl točenku, kterou předtím objevili v blízkosti opuštěného kočáru. V jejích prošívaných záhybech našel několik zachycených plavých vlasů a opatrně je obtočil kolem svého amuletu. Pak zavřel oči, hadí talisman si přiložil na čelo. Tiše přitom odříkával jakási slova, kterým ani jeden z mladších druhů nerozuměl. Oba si však byli téměř jisti, že tyhle výrazy určitě nepocházejí z žalmů.

„Tamtudy, bratři,“ ukázal jejich představený po chvíli směrem do tmavého lesa. „Woodag stál při nás, když nechal bratra Leška najít tuhle točenku! Osoba, jíž tyto vlasy patřily, odešla tamtudy. Sotva před půldnem.“

„Oděšla?“ zdvihl Lešek tázavě obočí. „Czy ju nieco odtahnulo?“

„To vážně netuším, bratře. Pouze s jistotou vím, že odputovala tímto směrem,“ ukázal Konrád znovu do hloubi lesa. „Skrz tyhle vlasy je stále ještě cítit silné pouto na tělo, z něhož kdysi vzrostly. Tohle pouto nemůže nijak narušit ani moc bludného kořene!“

„Ale co když je ten člověk také očarován mocí bludného kořene a bloudí tady stejně jako my?“ namítl Jan.

„To nelze vyloučit. Jenže takový člověk se jistě dostal pod vliv radix erraticus v jiný okamžik a dost možná i na zcela jiném místě než my.“

„A co to pro nás znamená?“

„V podstatě záchranu. Když to velmi zjednoduším, tak pokud se lidé zmámení bludným kořenem při svém bloudění navzájem setkají, pak nad nimi kořen ztrácí moc. K tomu

ovšem dojde velmi zřídka, protože radix erraticus přirozeně udržuje své oběti vzájemně odloučené. Nám se ovšem díky Woodagově přízni takové setkání podařit může!“ zdvihl Konrád vlasem obtočený amulet. „Svaté relikvie na rozdíl od kočičích tlap, mŕších křídel a všelijakých podobných, prostým lidem používaných nesmyslů doopravdy fungují. Nuže bratři, nezbyvá, než pokračovat tudy! Hlavně se držme stále při sobě, nikdo se teď nesmí v žádném případě odloučit od ostatních! Woodag s námi!“

Nějaký čas se prodírali takřka neprostupnými houštinami, kde je každou chvíli šlehla do tváře nízko sahající větev. Trnité křoviny se jim zachytávaly za oděv a klopýtali o trčící kořeny. Nepřirozené lesní ticho náhle přerušilo pronikavé zavřeštění. Koruny statných dubů zapraskaly a řeholníci spatřili, že se v nich něco pohnulo.

Jan s Leškem pohotově napřáhli meče. Tvor skrytý ve větších hbitě přeskočil na sousední strom a se vzteklým zasyčením zmizel z dohledu.

„Boruta!“ odušil Lešek.

„Co to, bratře?“

„Hejkal!“ vzpomněl si Pobystřan na výraz používaný v Tarii.

„Jsi si jistý?“ zeptal se Konrád a zalovil v mošně. Vytáhl z ní menší váček a nasypal z něj každému do hrsti jakousi obilovinu.

„Vypadá to jak obyčejná žitná zrna,“ podivil se Jan, když sevřel směs v oplátované rukavici.

„Ano, a taky je tam zamícháno i trochu ovsa,“ vysvětloval kněz mladíkovi. „Hlavní je, že to pochází z obdělávané půdy. Tohle je pro lesní běsy největší pohroma. Jedna dobře vržená hrst stačí, abyste tím oslepili hejkala, divoženku či dryádu. Prý to ale moc nezabírá na jezinky. Raději mějte čepele připraveny, bratři!“

Ozbrojenci přikývli. Kněz na chvíli zavřel oči. Několikrát se nadechl, aby opět zaostřil vůli na nalezení cesty, a pokynul svým společníkům, aby ho následovali.

Konrádem určený směr se zdál být správným, neboť les se postupně stával světlejším a přehlednějším. Netrvalo dlouho a řeholníci se dostali na vyšlapanou pěšinu, kde po chvíli narazili na zřetelné otisky koňských podkov, v jejichž směru ukazoval i Woodagův svatý symbol.

Radost z nalezené stopy však netrvala dlouho. Odkudsi se ozvalo táhlé vlčí vytí. Řádoví bratři zpozorněli. Houštiny po jejich levici zlověstně zapraskaly. Bylo jasné, že z nich každým okamžikem něco vyběhne. Lešek i Jan v mžiku zdvihli meče, připraveni k boji.

K jejich překvapení vystoupila z houštin sněhobílá laň, následovaná malým kolouchem. Zvířata se přímo uprostřed stezky náhle zastavila a obrátila hlavy směrem k trojici lidí. Vlčí vytí neutichalo.

„Laň pronásledovaná vlky,“ přerušil nastalé ticho Jan.

„Jeśli je pronaszeludji wilci, tak przec tu ta łania takto stoją?“ podivil se Lešek.

Bílá laň jakoby vyslyšela jeho slova a několika skoky zmizela v hloubi hvozdů. Z míst, kudy běžela, začala zpod kořenů stromů stoupat mlha. Kolouch ještě nějakou chvíli upíral na řeholníky své tmavé oči, až nakonec také zmizel v lese, který mezitím zcela utonul v husté mlze.

„Kde se tu vzola tak nagle mgła?“ podivil se Lešek. „Jest tu snad moczał?“

Konrád chvíli zadumaně pozoroval les zahalující se do husté páry. Pak luskl prsty a zalovil ve velké mošně. Vytáhl z ní černou svíci s vyrytými motivy hadů. Polohlasem odzpíval úryvek ze čtvrtého žalmu. Při posledním žalmovém verši protřel v prstech knot svíce, který rázem vzplanul jasným

modrým plamenem, v jehož okolí začala mlha okamžitě řídnout. Kněz zdvihl modře plápolající svíci do výše a několikrát s ní obkroužil kolem dokola. Okruh dobrých pěti stop kolem řeholníků se zcela rozjasnil. Všichni sborově vyslovili chválu Woodagovi a s modlitbou na rtech opatrně pokračovali dál ve směru lesní pěšiny. Mlhou nedotčený okruh se pohyboval spolu s nimi.

Les utopený v mléčném závoji zůstával i nadále ztichlý. Ostražitě postupující řeholníci slyšeli pouze své kroky a tlukot vlastního srdce. Chvillemi měli pocit, že v korunách stromů zaslechli lidský šepot, avšak zřejmě to nebylo nic víc než šumění listí.

„Z čeho je vosk té svíce?“ přerušil ticho Jan.

„Říká se tomu alkorský plamen a je to z... ehm... no, někdy lepší nevědět, bratře. Alespoň zatím...“ odvětil Konrád.

„Odpusť, bratře, byl jsem pouze zvědavý. Víím, že mým úkolem je hlavně služba v meči.“

„Tak u toho pro dnešek zůstaň, milý bratře, a děkuj Woodagovi, že alkorský plamen zabral. Tenhle výtvar bratří z jižního Brechtüru mám sice vyzkoušený proti černokněžníky a nekromanty používanému sirnému kouři, ale v lesní mlze jsem jej jakživ nepoužil.“

„Cztíte to?“ přerušil konverzaci Lešek a varovně zdvihl meč. Oba dotázaní mniši několikrát potáhli nosem a rozpacitě přikývli.

Čichové smysly je tentokrát nezklamaly. Mlha ustupující před plamenem černé svíce odhalila dobrých deset stop dlouhý, mechem porostlý plochý balvan na okraji stezky. Byl celý potřísněný čerstvou krví.

Klerici takřka instinktivně načrtli ve vzduchu posvátné znamení a odříkali několik slov z modlitby. Konrád předal svíci Janovi, přistoupil k zakrvácenému kameni, opatrně se jej

dotkl a na chvíli přitom zavřel oči. „Zvířecí to není. Krvácel tu člověk,“ špitl chvějícím se hlasem.

Jan třímající svíci citelně pobledl a v druhé ruce křečovitě sevřel meč.

„Podívejte na tohle,“ vytáhl Konrád zpoza balvanu pramen šedivých vlasů. „Leží jich tady celé chuchvalce. Jak známo, lidské vlasy používají čarodějnici při svých rituálech!“

Sotva vyřkl tato slova, všiml si, jak se bratr Jan tázavě zadíval na jeho amulet.

„Tuším, co tě napadá, bratře. Nikoliv – člověk, po jehož stopě jsme se vydali, zde neskončil. Můj svatý symbol mi naznačuje, že dotyčný je ještě někde dále v lesích. Navíc si všimni, že vlasy zachycené v točence jsou plavé. Kdežto tyto chomáče zde jsou šedivé!“

„A co je tohle?“ ukázal mladý mnich hrotem meče na symbol medvědí hlavy vysekaný do kůry jednoho ze stromů.

„To je znak Utora,“ odvětil Konrád, když si prohlédl reliéf zblízka. „Lesního démona, jehož vzývali druidové. Do šestaosmdesátého roku to dokonce ani nebylo v rozporu se zemským právem! Pak naštěstí kníže dostal rozum a prohlásil druidy a všechnu tu chamrad' nazývající se lesní lid za psance. Sami víte, co následovalo. Chodící stromy a zdivočelá zvířata napadající uhlířské osady, dřevorubci a smolaři prostřílení šípy, vodní mlýny a hamry zničené přívalovými vlnami z lesních potoků. Celý rok trvalo knížecím vojskům potlačit druidskou rebelii. Ale náš řád konečně získal právo stíhat vyznavače Utora bez výjimky na celém území říše.“

„Říkáš bratře, že zde máme co do činění s druidy?“

„Ne, s nimi nejspíš ne,“ odtušil kněz. „Jinak už bychom měli dávno šípy v zádech.“

VII.

„Otče, někdo se sem blíží!“

Vousatý uhlíř kusem hlíny utěsnil otvor doutnajícího míří a následoval svého synka k plůtku na okraji vsi. Nejprve spatřili zvláštní namodralé světlo prosvítající skrz mlhu, brzy nato i trojici přibližujících se postav v černých pláštích.

Muž v kněžské kutně nesoucí svíci a dva ozbrojení rytíři kráčející po jeho boku se jako zjevení vynořili ze zamlženého lesa. Soused obstarávající vedlejší míř houkl na vousáče:

„Juro, jak nás tu mohli najít? Myslíš, že jich poslal ten verijenské sviňák?“

„Toš to nevím, Chrudošu,“ prohrábl si Jura rezavý plnovous. „Zkusím sa jich opýtat, co sú zač. Ty zatím dej vědět všeckym susedom, ať sú kdyžtak připraveni zdrhat, hlavně roby a děcka. Tihle chlapi sú sic jen tři, ale proti tym jejich mečom by sem radšej nešel!“

Chrudoš přikývl, odhodil náruč sesbíraného klestí a obrátil se směrem do vsi, Jura naopak vykročil příchozím vstříc. Když se k nim přiblížil na pár kroků, sňal z hlavy slaměnou hučku a hluboce se poklonil.

„Budte pozdraveni, dobří lidé!“ pronesl chlapík v mnišské kutně a chvatně uhasil modře planoucí svíci. „Mé jméno je Konrád z Niedaru, jsem bratrem řádu Tovaryšstva vah a děkan kapituly svatého Woodaga v Parletu. Zde mí řádoví bratři Lešek z Podgorowa a Jan z Armesu jsou mým zbrojným doprovodem.“

„Bud' zdrav, ctihodný pane, ty i tvoji druhové. A vítajte u nás,“ pozdravil uctivě Jura, kterého mnichův přátelský hlas poněkud uklidnil. „Smím sa zpýtat, co vás přivádí do našej dediny?“

„Náhoda svedla naše kroky až k vám, dobrý muži,“ odpověděl mnich. „Zabloudili jsme totiž.“

„Zablúdili? To je snadné,“ vydechl Jura s úlevou. „Vydaj sa, pane, tudyma podel teho plútku, až dondeš k veľkej rozeklanej borovici. Pak si stúpni tak, abys měl její nejdelší větvu nad hlavú, a pokračuj furt rovně. Dondeš k potoku. Pak už jen di po jeho prúdu, nikam neodbočaj, a výdeš u mostku na zemskej stezce poblíž Oujezda.“

„Děkuji za radu, dobrý muži,“ usmál se Konrád. „Dlouho jsme se však trmáceli po lesích a rádi bychom chvíli spočinuli. Byl bys tak laskav a přinesl nám trochu vody, případně i něco k snědku?“

„Toš jak by ne, pane, zajisté,“ uklonil se uhlíř a přijal od mnicha nabízený stříbrný groš. „Můžeš mi říkat Jura. Podte za mnou, tamhle je moja chalupa.“

Mnich přikývl a společně se svými druhy následoval uhlíře, usměvavým kývnutím přitom odpovídal na uctivé poklony jeho sousedů. Stejně jako Jurovi i ostatním ve vsi už bylo víceméně jasné, že příchozí zjevně nejsou žádní lapkové či marodéři. Rytíři provázející mnicha však stále kráčeli s obnaženými meči, což Juru poněkud znepokojovalo. Uhlířovy obavy nezmírnilo ani, když mladší z ozbrojenců s milým úsměvem pohladil jeho nejmladšího synka po zrzavé čupřině a z váčku u pasu mu nasypal do dlaní plnou hrst sušených švestek.

Uhlířskou osadu tvořilo všehovšudy pět dřevěných chalup s šindelovou střechou, z nichž dvě byly rozšířeny o společný chlév. U bližší z nich je přivítal výrostek s plavým chmýřím na tváři, který právě opravoval proutěnou nůši.

„To je Osto, moj nejstarší syn,“ představil Jura svého potomka a společně s ním uvedl příchozí do dřevěné chalupy. Vnitřek tvořila nízká světnice, do níž dvojice malých čtvercových okének skrz mech a blátem vystlané stěny propouštěla jen trochu venkovního světla. Místnost však ozařovaly

plameny z ohniště zřízeného přímo na podlaze z udusané hlíny. Drobná postava v rezné sukni míchala obsah kotlíku zavěšeného nad ohněm, jehož kouř z místnosti odcházel malým otvorem zbudovaným v nízkém šindelovém stropě. Když žena spatřila nově příchozí, uplivila si přes rameno, a teprve poté jim složila patričnou poklonu.

„Moja roba Běla,“ představil ji Jura.

„Copak jsi to učinila, dobrá ženo? Snad si nemyslíš, že já nebo někdo z mých druhů vnášíme do vaší chalupy kletbu?“ reagoval Konrád zavrtěním hlavy na její plivnutí, starý to vesnický zvyk.

„Odpusť, dobrý pane,“ omluvila se Běla roztřeseným hlasem.

Mnich se přívětivě usmál a naznačil pozehnání.

„Tady, pane, rač si sednout,“ ukázal Jura pohotově na menší kládu poblíž ohniště. Neušlo mu, jak se kněz pozorně rozhlíží po vybavení jejich skrovné světnice. Řeholníka zjevně nezajímal slaměný kavalec, ani těch několik málo kusů dřevěných či hliněných misek a džbáneků. Jeho oči se viditelně zabývaly věnci z česnekových palic rozvěšených po stěnách, které podle moudrých rad otců a dědů chránily příbytek před vampýry. Klerik si rovněž prohlížel svazky jeřabinových větviček, tradičně používaných jako obrana před návratem mrtvých. Jeho zvědavým očím však zjevně unikla miska s medem, skrytá pod prahem světnice a přichystaná jako dar pro skřítky hospodářičky.

„A tohle je jistě hromnička, že ano, dobrý muži?“ ukázal Konrád na vyhaslou svíčku u jednoho z drobných okének.

„Toš jak říkáš, pane,“ přikývl Jura kysele se tvářícímu se mnichovi. „Zapalujem ju vždycky při búrce. To aby búrková čarodějnica nezapálila bleskom našu chalupu...“

„Ano, já vím,“ převrátil Konrád oči v sloup a konečně usedl na kládu u ohniště. „Kdybyste si radši nechali svá stavení vysvětit a místo těchto nesmyslů užívali symboly církve...“

Jura naprázdno polkl, syn Ostoj se na něj tázavě zadíval, pohybem ruky odehnal od vchodu dva z přihlížejících mladších sourozenců a houkl na sestru Mášu, aby sebou hodila a přinesla vodu. Uhlířova manželka Běla se raději odvrátila a zaníceně se věnovala míchání obsahu kotlíku.

„Jídlo bude hnedle, pane,“ snažil se Jura stočit řeč jinam. Mnichovy zvědavé pohledy ho začaly znepokojovat více než obnažené čepele jeho druhů.

„Děkuji, dobrý muži, jsi velice laskavý,“ pronesl Konrád poněkud přívětivěji a dokonce se usmál. „Než tvá žena připraví jídlo, rád bych si s tebou chvíli pohovořil.“

„Zajisté, jen sa pýtaj, pane!“ přikývl ochotně Jura, ačkoliv by nejraději zmizel pryč ze světnice. „Zabloudí k vám často někdo tak, jako my dnes?“ začal Konrád.

„Kdeže, pane. Naša dědina je daleko od zemskej stezky. Skoro nikdo k nám nikdy nepřinde,“ odvětil Jura.

„Vůbec nikdo? Ani pánovi správci? Pod čí vrchnost vlastně patříte?“

„Naším pánom je hrabě z Verienu, temu sa klaníme. Ale všechny záležitosti, co k nám má, fíruje přes rychtára v Oujezdě.“

„Toš sa jednou za čas vydáme do Oujezda, abysme prodali naše dřevěné uhlí. Náš pán má poblíž velké hamr, víš, pane? Tam sa to uhlí dost upotřebí. No a jinač jezdíme do Oujezda eště když pán prikáže, že sa majú zaplatit daně, nebo když poručá robotování...“ doplnil svého otce Ostoj.

„Rozumím,“ přikývl Konrád. „Obecně k vám teda mnoho lidí nezavítá?“

„Ne, pane. Seš po dlouhé době jeden z prvých, pane, ty a tvoji druhovja,“ vzal si opět slovo Jura.

„A kdo k vám takto zavítal naposledy?“

„Toš myslím, že právě rychtář z Oujezda, pane. Ale nevím přesně, pane, kdy to už bylo,“ škrábal se Jura zamýšleně ve vousech. „Jak před chvílí říkal můj syn, to spíš my sa vydáme s vozom do Oujezda prodat naše uhlí...“

Mnich mrkl na srozuměnou a zjevně přemýšlel nad další otázkou. Běla mezitím sundala z roštu kouřící kotlík a začala do dřevěných misek rozdělovat hrachovou kaši. Klerik zbystril a kývnutím paže uhlířovu ženu zadržel. Sklonil se nad kotlíkem, ze záhadří vytáhl stříbrný amulet, zavřel oči a několikrát přejel rukou těsně nad kouřícím pokrmem. Totéž zopakoval i nad ošatkou chleba, kterou mezitím přinesla dcerka Máša.

„V pořádku,“ řekl Konrád oběma svým druhům. Pak pokynul překvapené Běle, že může konečně začít rozdělovat jídlo.

„Odpusť, vznešený pane,“ zamumlala rozpacitě, když mnichovi podávala misku s kaší. „Je to jen obyčejná hrachová kaša. Nečekali sme ťa, pane... Estli ale, pane, počkáš, móžu pro tebe zabít aspoň slépku...“

„To není třeba, dobrá ženo! Jsme příslušníci kléru, nikoliv panstva. Na postní stravu jsme zvyklí. Tumáš!“ Konrád vytáhl z váčku další menidský groš, vložil jej venkovance do dlaně a opět se přívětivě usmál. Ta se jen váhavě uklonila, kývla na Mášu, aby jí pomohla s vědrem, a raději s ní zmizela pro vodu.

Konrád si nabral plnou lžící a usmál se na dřevorubce: „Mhm, prostou hrachovou kaši jsem zbožňoval už jako dítě. Je výborná!“

Uhlíř se spokojeně poškrábal ve vousech. Duchovní s chutí snědl ještě několik soust. Pak se znovu přísně zatvářil: „Tak – a teď zpět k našim otázkám.“

„Poslouchám, pane,“ pronesl uhlíř s neklidem ve tváři.

„Pověz mi: K jakému božstvu se tu vlastně modlíte?“

„No... toš většinu ctíme to, co ctili naši otcové a dědové...“
odtušil Jura rozpačitě.

„A to sice...?“

„Toš, většinu, nebo spíš čas od času, sa modlíme k... Natal!
K dobrotivej panně ochránkyni...“ odpověděl Ostož namísto svého otce.

Mnich se dlouze zadíval do očí uhlíře i jeho syna. Ani jednomu nebyl ten ocelový pohled právě příjemný.

„V pořádku,“ sklopil nakonec klerik zrak a nabral si další sousto. „Jeho knížecí milost vyhlásila na celém území Tarie svobodu vyznání, takže prostý lid se smí bez jakéhokoliv omezení klanět všemu božstvu, které mu jeho pán dovolí. A pokud vím, hrabě z Verienu vzývání Natal na svém panství dosud nezakázal. Tedy alespoň zatím ne.“

Jura i mladý Ostož suše polkli.

Kněz se znovu pustil do kaše. Oba jeho ozbrojení druhové, kteří dosud mlčeli, už mezitím dojedli. Vypadali spokojeně a dokonce se na uhlíře i jeho syna skoro až chápavě usmáli. Juru napadlo, že navzdory obnaženým mečům jsou zřejmě mnohem méně nebezpeční než jejich starší společník v kutně.

Do světnice se vrátila Jurova žena i s dcerou.

„Odpusť, svatý pane, že sme neměli nachystanú vodu. Jisto si žízňivý,“ hlesla tiše Běla, když spolu s Mášou přitáhly do chýše naplněné vědro.

„Mnohokrát ti děkujeme, dobrá ženo,“ usmál se Konrád přívětivě.

Uhlířova dcerka se právě chystala nabrat vodu z vědra do menšího džbánku, aby ji mohla nabídnout hostům. Jurovi neušlo, jak přitom starší z ozbrojených řeholníků, který se dosud spokojeně usmíval, náhle ustrnul pohledem na dívce. Ve chvíli, kdy Máša sebrala z rohu místnosti hliněný džbánek,

na okamžik odkryla právě to, co za něj Běla těsně před příchodem cizinců schovala. Rytířovu ostrížímu zraku to však zjevně neušlo.

„Trzymaj, dziewczyna!“ křikl na Mášu, která samým leknutím džbán div neupustila. „Co jest tam w rōgu?“

Světnicí zachrastila kroužková zbroj, jak Pobystřan prudce vstal a přistoupil k dívce. Než Jura stačil jakkoli zareagovat, obrněnec Mášu odstrčil a sklonil se do tmavého kouta chalupy. To, co z něj vytáhl, na okamžik vyrazilo všem v místnosti dech.

„Co to má znamenat?!“ napřímil se Konrád při pohledu na spletenec několika pramenů plavých vlasů, které Pobystřan svíral v okované rukavici.

Máša se roztrásla, Běla ji objala a ustrašeně těkala očima po mnichovi i jeho ozbrojených družích. Ostoj zmateně pohlédl na otce, kterému v tu chvíli uvázl hlas v hrdle.

„Na něco jsem se vás ptal. Tak mi přece odpovězte,“ řekl kněz klidným, avšak ledově vážným hlasem.

Jura přemýšlel nad vysvětlením, ale jeho žena byla rychlejší: „Odpust', pane, toš je tady taková naša hrozně stará zvyklost... Dycky, když ženskú obtěžká první dítě, tak si odšmiká všechny svoje dlouhé vlasiska... jako dar velké Natal... bohorodičce...“

Sklopila zrak, když se střetla s ocelovým pohledem představitele kléru. Ten vstal a pomalým krokem k ní přistoupil.

„Jakže? V kultu Natal se obětovávají lidské vlasy? To slyším prvně...“ pokračoval Konrád stále klidným hlasem, avšak jeho pohled by v tu chvíli mohl propálit skálu.

Běla objala dceru a zadívala se do země. Uvnitř chýše se na několik dlouhých chvil rozhostilo nepřijemné ticho, narušované jen prskáním ohně. To prolomil až příchod dalšího návštěvníka.

„Buď pozdraven, svatý pane,“ uklonil se mohutný dřevorubec stojící ve vchodu do světnice. „Odpusť moju smělost pane, ale slyšel jsem, že si tu v Jurově chalupě, toš som teho chtěl využit... Já som Radvan a tu je se mnú i moja roba Mirava. Nedávno sa nám narodil synek...“

Venkovan o krok ustoupil a ukázal na drobnou ženu. Ta se rovněž pokorně uklonila, zatímco se snažila ukonejšit plačící dítě v náruči.

Knězův ledový obličej roztál vřelostí. Kývnutím pozdravil nově příchozí, přestal se věnovat Jurově rodině a nalezenému pramenu vlasů a s laskavým úsměvem přistoupil na zápraží chalupy, kde jej rodiče s plačícím nemluvnětem čekali.

„Tuším, proč jste za mnou přišli, dobří lidé. Slyším, jak vaše dítě pláče, a poznám, že to není běžný, zdravý pláč novorozeněte. Váš syn ochuravěl, je to tak?“

Drvoštěp, jenž se představil jako Radvan, přikývl: „Je to tak, pane. Synek nechce pít z matčina prsu, furt blinká ňákú černú sračku... toš sa bojíme, jestli není... eh... uřknutý! A ty, pane, vypadáš ako študovaný... eh... felčar!“

Uhlíř Jura napjatě očekával klerikovu reakci na požadavek souseda. Navzdory všem obavám se mnich na dřevorubce i jeho ženu zdvořile usmál:

„Jistěže! Dovedu zažehnat uhranutí, vyznám se též v léčbě i ranhojičství. A žádnému člověku pomoc neodmítnu! Nuže, dobrá žena, ničeho se neboj a podej mi na chvíli svého syna!“

Duchovní si sundal rukavice a opatrně převzal od venkovanky plačícího chlapečka. Lehký pohyb amuletem a vyslovené požehnání stačilo, aby křičící dítě uspal. Položil nemluvněti ruku na čelo, a aniž by je přitom vzbudil, opatrně mu nahlédl do úst i pod víčka.

„Můžete být bez obav, dobří lidé, vaše dítě není uhranuté. Je to běžná kojenecká horečka. Když dodržíte mé pokyny, dítě přežije.“

Radvan spokojeně vydechl a vzal svou Miravu kolem ramen. Tě vyhrkly do očí slzy.

Vesničany tísnící se v malé světnici uhlířovy chalupy v tu chvíli opustily všechny obavy. Uhlíř i jeho rodina s úlevou pozorovali usmívajícího se řeholníka, který spící nemluvně kolíbal a tichým hlasem přitom pronášel požehnání. Jura cítil, jak v něm slova kněze vyvolávají pocit úlevy a bezpečí, a na chvíli úplně zapomněl, co se v jejich světnici odehrálo před malou chvílí, když klerikův pobystřanský společník spatřil to, co spatřit neměl.

Konrád dokončil požehnání a ještě chvíli chlapce kolébal. Když se jej ale chystal vrátit Miravě, zarazil se. Jurovi hned došlo proč a pocit úlevy opět nahradila úzkost.

„Ta látka...“ řekl kněz a promnul v prstech okraj purpurového šátku, do kterého bylo dítě zavinuto. „To je hedvábí! A navíc purpur! Kde jste k tomu přišli?“

Jura pohlédl na mlčící sousedy a nenápadným zavrtěním hlavy jim naznačil odpověď.

„Za kus této tkaniny byste si s mužem mohli pořídit malý statek namísto chalupy, ve které žijete!“ pokračoval Konrád. „Neříkejte, že jste to nevěděli!“

„Odpust, vznešený pane,“ odvětila Mirava, jakmile zaznamenala Jurovo nenápadné mrknutí. „Kdysi, eště jako malá děvčica, som byla na jarmarku v Parletě. Projížděla tama samotná kněžna se svojou družinou a tento šátek upustila na rynku... toš som si ho nechala... pro štěstí.“

Sklopila oči a zrudla, neboť knězův hřejivý úsměv v mžiku vystřídal chladný pohled ocelových očí. Jura nepochyboval, že klerik historce nevěří.

„No dobrá, nebudu pátrat po tom, kde jste to vzali, a budu věřit, že to nebylo proti právu,“ uzavřel řeholník debatu. Zavalil v mošně a vytáhl z ní několik svazků sušených bylin. Jura s úlevou vydechl.

„Hleď, ženo. Tady, listy draca brassica neboli též dračí zelí. Každý večer jich povař hrst v horké vodě a nech dítě, ať dýchá páru, co z nich vzejde.“

Mladá matka přikývla. Konrád vytáhl flakónek naplněný tekutinou medové barvy.

„Odvar z tuku bukavače je pro tebe. Vždy, než začneš dítě kojit, vypij dvě kapky, ne více! Můžeš to nabídnout i jiným sousedkám, pokud mají děti a kojí. Když tyto pokyny dodržíš, dítě se uzdraví!“

Mirava převzala nabízené léky, poklekla a na znamení vděku políbila lem mnichovy bílé kutny. Duchovní naznačil nad její hlavou drobné požehnání. Pak hbitým pohybem ruky strhl mladé ženě z hlavy šátek a odhalil hustou kštici dlouhých kaštanových vlasů.

„Á, vidím, že tvé kadeře jsou stále dlouhé! Ty jsi ještě zjevně neucinila oběť velké Natal, že, mladá matko?“ otázal se kněz překvapené Miravy, přitom se však díval na Juru a jeho Bělu.

„Toš dovol mi, pane, abysem ti to vysvětlil...“ vykoktal ze sebe Jura.

„Nemusíš nic vysvětlovat, uhlíři,“ umlčel jej Konrád pohybem ruky. Nechápatící Miravě vrátil šátek a jemně ji pohladil po hlavě, pak převzal od svého obrněného druha spletence plavých kadeří, před chvílí nalezených v Jurově chalupě. Zdvihl je do výše a pohlédl přísně uhlíři do očí:

„Tohle už tady nechci vidět!“ řekl a vhodil plavé prameny do ohně.

Chýši zaplnil zápach pálených vlasů.

VIII.

„Bratrze, možeš mi rzict, proč zme ty czarownice hned nesebrali?“ otázal se Lešek, když se ocitli z dohledu uhlířské osady.

„Kdybych vám, bratři, nařídil, ať se chopíte některého z těch kmánů – jedno jestli uhlíře, drvoštěpa nebo jejich ženských – tak se na nás celá osada vrhne!“ odpověděl Konrád.

„Co by nám mohlo udělat několik vidláků? Pár z nich by možná vzalo dřevařskou sekeru, zbytek nanejvýš palice a klacky!“ poklepal Jan hrdě na hlavici meče.

„Bratře, nezapomínej, že jich dohromady byly skoro dva tucty. My jsme tři a já navíc zbraň neovládám, takže byste se jim mohli postavit jen vy dva!“

„Ledwie dwa tuziny rębaczu?“ poklepal na hlavici své zbraně pro změnu Lešek. „Rozsekali byzme jich jako nic!“

„Tak poslouchejte,“ zastavil se Konrád. „Stejně jako vy, ani já samozřejmě nevěřím povídačkám o tom, že si prvorodičky odstříhnou pačesy, aby uspokojily svatou bohorodičku či co. V kultu Natal se nic takového nedělá, nikdy jsem nic takového neviděl, ani jsem o tom nečetl. Navíc si jistě vzpomínáte na chuchvalce vlasů nalezené u toho zakrvaveného balvanu...“

„No právě! Na co, u všech Woodagových poslů, ještě čekáme?!“

„Bratře, nech mě prosím domluvit!“ okřikl Konrád mladého klerika. „Především nezapomeňte, že se nacházíme na území hraběte z Verienu, zvaného též pán ze Stříbrné hory. Je to mocný šlechtic, velmi podporující naše Tovaryšstvo. Hrabě nám sice na celém svém panství dovolil stíhat čarodějníky, na druhou stranu však od nás vyžaduje, aby každý lapený čarodějník byl usvědčen rozsudkem řádového tribunálu. A skutečně nevím, jak by se díval na to, kdyby mu trojice našich

bratří – nebo vlastně spíš dvojice – zmasakrovala skoro dva tucty poddaných. To by se vysvětlovalo dost obtížně. Rozhodně by nevypadalo dobře, kdyby někdo z našich řad rozhněval jednoho z největších přispívatelů do pokladnice Tovaryšstva. Pokud vím, tak pán z Verienu je navíc osobní přítel nejen probošta z Avery, ale rovněž samotného komtura! Proto, bratři, bez možnosti svolat řádný řádový tribunál nebudeme nic podnikat!“

„Cóz ty bratrze jako dziekan nemožeš vynášat rozsadky?“ tázal se Lešek.

„Samozřejmě, ze své pozice mohu v určitých věcech vykonávat pravomoci tribunálu. Bohužel řádovým rozsudkem lze v případě shledání viny nařídít pouze veřejnou popravu upálením. Zdůrazňuji veřejnou. To znamená vykonanou za přítomnosti zástupce vrchnosti, například na návsi nebo městském rynku. Ptám se: Jak to chcete v tomto případě provést? Ne, bratři, vesnici rozsekanou meči bych nijak neposvětil...“

Oba klerikovi společníci si ztěžka povzdechli.

„Navíc si uvědomte,“ dodal Konrád, „že bratři našeho Tovaryšstva jsou v poslední době mezi venkovským lidem stále méně oblíbeni. Už teď se mezi prostým lidem vykládá, že nejsme nic než krvežízniví, nemilosrdní lovci lidí, které prohlašujeme za čarodějníky zcela bezdůvodně. Chcete, aby ještě začaly zvěsti, že přepadáme osady jako lapkové?“

„Takze tu nechame czarowniky, ať si žiji dalej?“

„To samozřejmě ne, bratře Lešku. Jen co se dostaneme do Parletu, uvědomím naši komendu, aby do té vsi vyslala řádný inkviziční tribunál s ozbrojeným oddílem. Pak bude možno každého z těch osadníků řádně podrobit právu útrpnému. Následně bude možno vynést spravedlivý odsuzující rozsudek, který již nepůjde žádnou světskou mocí zpochybnit.“

Konrád znovu vytáhl točenku a prsty se opatrně dotkl vlasů v ní zachycených.

„Jak jste ostatně sami uhodli, vlasy nalezené v záhybech téhle dámské ozdoby jsou zcela totožné s těmi, které bratr Lešek objevil v uhlířově chalupě,“ hovořil kněz a druhou rukou přitom třel hadí amulet. „Vycítil jsem, že osoba, jíž vlasy patřily, ve vsi nepochybně nebyla. I nadále na ni cítím vazbu skrz nalezený předmět. Dotyčná osoba – zřejmě žena – se nachází v těchto lesích. Nemám pochyb, že lidé ze vsi o ní určitě vědí, ale z nějakého důvodu to před námi tajili. Proto bych se rozhodně nevydával směrem, který nám poradili jako cestu z lesa. Tuším v tom nějakou zradu. Raději bych následoval směr, kde cítím přítomnost té ztracené osoby. Třeba se nám podaří jí ještě pomoci, nebo aspoň zjistíme, co se tady vlastně odehrálo.“

„A ta... žena... Poznáš, jestli je naživu, bratře Konráde?“

„To nepoznám, bratře Jene. Jak jsem říkal, skrz její vlasy a předmět jejího vlastnictví cítím vazbu pouze na tělo. Nikoliv na duši. Ta žena může být naživu, stejně tak ale může ležet v houští roztrhaná vlky. Ať je to jakkoli, máme možnost to zjistit. Vydejme se tedy směrem na sever!“

Ozbrojenci přikývli. V danou chvíli stejně moc jiných možností neměli a schopnostem svého představeného důvěřovali. Trojice řeholníků se opět ponořila do hloubi neznámého lesa. Mlha se od dopoledne již značně rozptýlila, Konrád proto nechal černou svíci schovanou v tlumoku.

Zanedlouho uslyšeli bublání vody a v mlžném oparu se odhalil divoký tok bystřiny.

„Ten węglarz rzikal, ať se vydáme po prądu potoka,“ vzpomněl si Lešek na uhlířova slova.

„Kdoví, zda myslel právě tento potok. Pokud vím, posílal nás na jinou stranu!“ ušklíbl se Konrád.

„Spojzrerć, bratrzi!“ ukázal Pobystřan proti proudu. Jeho bystré oko jako první rozpoznalo obrysy dřevěného stavení, které však nebylo v lesní houštině takřka vidět, neboť jej zcela obrůstaly kořeny stromů a popínavé šlahouny keřů.

„Vypadá to jako opuštěný hamr,“ hádal Jan, zatímco opatrně kráčel blíž k stavbě. Jeho slova potvrdila přítomnost ohromného vodního kola, jehož lopatky byly zcela prorostlé jakousi říční rostlinou.

„Něco podobného jsme už dnes viděli,“ dodal jakoby mimochodem Konrád, který si stejně jako jeho mladší druhové hned vzpomněl na houštím obrostlý panský kočár. „Na rozdíl od toho kočáru vypadá tenhle hamr podstatně více zpustle. Hádám, že je opuštěn již několik let!“

Bližší prohlídka vnitřku bývalého vodního mlýna dala klerikově domněnce za pravdu. Jednalo se skutečně jen o starou zchátralou stavbu, doslova pohlcenou lesem. Mechem pokrytá dřevěná zábradlí a schodiště byla již ztrouchnivělá a dříve bezpochyby nákladný buchar zcela uchvátily šlahouny popínavých ostružin.

Náhle zaslechli povědomé frkání a ržání. Jak záhy zjistili, uvnitř chátrajícího stavení poblíž hamru, které v minulosti zřejmě sloužilo jako chlév pro dobytek, se těsnala skupinka koní. Jeden z nich, štíhlý strakatý hřebec, byl dokonce osedlaný.

„Konie!“ vykřikl udivený Lešek. „Gdzie se tu vzali?“

„Podívejte, někdo je sem asi chodí krmit,“ všiml si Jan píce nasypané po straně.

Konrád chtěl něco dodat, ale amulet na jeho hrudi začal zvláště vibrovat. Mnich jej uchopil do obou rukou a zavřel oči. V mysli se mu na okamžik zjevil jasný obraz lesní bystřiny zakalené krví. Znovu oči otevřel a sklouzl pohledem k hladině potoka – viděl naprosto stejné místo jako ve vizi, až na to, že

tekoucí voda byla na pohled průzračně čistá. Prívěšek doslova pulzoval energií.

„Za mnou, bratři!“ vykřikl kněz na své druhy a s vytřeštěnými očima se vydal vzhůru podél potoka. Jan s Leškem jen pokřčili rameny a kvapně svého druha následovali.

Svižným krokem urazili necelou čtvrtmíli, když uslyšeli křik. Přešli do poklusu a v mžiku se přesvědčili, že Konrádova intuice opět nezklamala. Děsivé divadlo, které spatřili, jim doslova vyrazilo dech.

Na velkém plochém balvanu na okraji potoka ležela spoře oděná, asi sedmnáctiletá dívka. Na hlavě měla jakousi čelenku z větví a krátké strniště plavých vlasů. Kolem ní křepčila pětice rarachů s planoucíma očima a dlouhýma, drápy zakončenýma rukama. Byli vysocí okolo tří stop, celí černí a na nepřírozeň velké hlavě jim rašila hustá, mechu podobná kštice. Mladá žena měla svázané ruce a dorážejícím tvorbem se bránila pouze kopanci štíhlých nohou – a ty měla do krve rozdrásané od dotírajících drápů.

„Boruti cholerowy!“ zanádal Lešek při pohledu na běsnící hejkaly a s napřaženým mečem se rozběhl přes potok přímo proti nim. Diví muži vycítili přítomnost vetřelce a se vzteklým řevem se odvrátili od své oběti.

„Obilí, bratři! To obilí, co jsem vám dal předtím...!“ snažil se Konrád překřičet skřek divokých tvorů, zatímco lovil v tlumoku.

To už se ale Lešek hbitě brodil korytem potoka vstříc lesním divochům. Jeden z hejkalů vycenil zuby, zaprskal jako divoká kočka a s napřaženými drápy skočil na Pobystřana. Ocítl se však přímo v dráze svištěcí čepele. Zhroutil se do hučícího potoka a krví zbarvený proud odnesl jeho tělo. Další z divých mužů byl opatrnější. Přeskočil na vedlejší kámen a využil toho, že člověk stojící téměř po kolena ve vodě se nemohl dostateč-

ně rychle otáčet. Sekl po něm pařátem, ten však jen neškodně sjel po líci brigantiny.

Divous se mrštným skokem vrhl na mužovo rameno a hryzl. Zuby zaskřípaly na lemu kroužkové kukly. V tu chvíli divého muže omráčil pádný úder železné rukavice a jeho bezvládné tělo se svezlo do vln potoka.

Mezitím už začal dotírat další z hejkalů, tomu však rozpoltil lebku Jan, který se přirřítíl svému druhovi na pomoc. Voda v bystrině opět tmavla krví.

„Woodag!“ zvolali mniši ve zbrani z plných plic a vyrazili proti zbylé dvojici lesních běsů. V těch jednoznačně zvítězil pud sebezáchovy. S vrískotem se rozutekli do lesa a zmizeli kdesi v korunách stromů.

„Šlo to i bez tvého obilí, bratře,“ zubil se Jan vítězoslavně na Konráda, který se k nim pomalu brodil.

Pobystřan mezitím přeřezal třesoucí se dívce pouta a shodil jí z hlavy korunu spletenou z větví. Přehodil jí přes ramena svůj černý plášť, otcovsky ji objal a pohladil po krátké, nerovnoměrně ostríhané kštici. Konrád k ní přistoupil a uchopil ji za ruku.

„Neboj se, dcero, už je vše v pořádku!“ řekl tiše a vyslovil požehnání. Mladá žena se konečně přestala třást. Kněz pokynul Leškovi, ten mu předal meč, vzal plavovlásku do náručí a přenesl ji z břehu potoka na nedaleký mechový palouček. Tam dívku položil a dal jí z čutory napít naředěného mešního vína zvaného též cestovní. Konrád k ní přiklekl ze strany a nabídl jí suchar. Hltavě se do jídla pustila.

„Už je po všem, dcero,“ zopakoval klerik uklidňující frázi a nabídl děvčeti další suchar a velké jablko.

„Nevím, jak vám mohu poděkovat, svatí otcové,“ promluvil dívka, zatímco chroupala jablíčko. „Vy sloužíte Woodagovi, nemýlím-li se?“

„Tak jest, dcero. Jsme služebníci Woodagovi a bratři řádu Tovaryšstva vah. Mé jméno jest Konrád z Niedaru, jsem děkanem parletské kapituly. Zde po tvé pravici bratr Lešek z Podgorowy a támhle bratr Jan z Armesu. S námi jsi v bezpečí, dítě.“

„Já jsem Kateřina z Třemberka,“ prohlásila mladá žena nyní podstatně pevnějším hlasem. „Byla jsem se svou matkou, ctihodnou paní Alžbětou z Třemberka, na cestě do Parletu. Naši ozbrojenou družinu však přepadli lesní běsi. S matkou jsme se ukryly v kočáře. Nevím, jak je to možné, ale běsi ani divá zvěř se dovnitř nedostali...“

„A jak ses nyní ocitla tady?“

„Ve voze jsme přečkaly celou tu strašlivou noc, za úsvitu všechny ty nestvůry odtáhly,“ pokračovala Kateřina. „Pak ale přitáhli jacísi raubíři. Ti obrali naše padlé zbrojnoše a pochytili naše koně. Mě i matku odvěkli do své osady. Tam nás obrali o šaty a šperky a ostríhali nám vlasy. Matku hned poté odtáhli někam do lesa, od té chvíle jsem ji nespátřila...“

Šlechtična se otrásla a tiše vzlykla. Konrád jí povzbudivě stiskl dlaň.

„Mě zatím drželi v jakési smradlavé chatrči,“ líčila dále dívka své zážitky. „Mluvili o nějakém obětování lesnímu bohu. Už si to přesně nevybavuji, děsilo mě to k smrti. Pak mě navlékli do téhle listové košile, na hlavu mi vrazili tu čelenku z větví, hlínou mi na tělo namalovali nějaké symboly a dověkli mě sem. Ležela jsem a mrzla tu skoro celý den, než se objevili ti běsi...“

„Tvůj příběh už zčásti známe, drahá Kateřino, neboť jsme na zemské stezce objevili kočár s vaším erbem,“ sdělil děvčeti Konrád, zatímco jí vtíral do ran způsobených hejkalovými drápy chladivou jitrocelovou mast. „Tu ves jsme navštívili a dovtípili se, co je tamní lid zač. Slibuji ti, drahá dcero, že ne-

ujdou spravedlnosti! Ani té světské za to, že unáší lidi a okrádají je o majetek, ani té duchovní za provádění lidských obětí kdovíjakému lesnímu duchovi!“

„Není to ten Utor?“ vybavil se Leškovi reliéf vysekaný do stromu.

„Ano, přesně tak ti mordýři ze vsi nazývali svého boha,“ rozpomněla se Kateřina. „Ale říkali ještě i nějaké jiné jméno. Že si pro mě má přijít nějaký posel toho jejich boha, který může uspat probuzený hvozd či co. A toho nazývali jiným jménem. Tuším, že... lešij! Ano, tak to bylo. Lešij! Tak se ten lesní démon měl jmenovat!“

„Tím Utorovým poslem měli bezpochyby na mysli ta stvoření, která mí bratři rozehnali svými meči. Jedná se o takzvané divé muže, lidově též hejkalý,“ upřesnil Konrád. „Věř mi, dce-ro, že to rozhodně nejsou žádní démoni či snad boží poslové. Jsou to jen zdivočelí pololidé, kteří se stylem života podobají vlkům. Zbabělí křupani z té uhlířské osady si zkrátka neumějí poradit s tlupou lesních divochů, tak jim nosí lidské oběti. A sami pro sebe je nazývají... Jak jsi to jen říkala? Lešij? Nu, asi proto, že přicházejí z lesa...“

Konrád si během své řeči vzpomněl na díla brechtürských učenců, v nichž kdysi četl o tom, že hejkalové nemají ve svém rodě samice, a proto se musí pářit s lidskými ženami. Došlo mu, že nebohá Kateřina z Třemberka se určitě neměla stát jejich potravou, ale měla sloužit zcela jiným účelům. To si však nechal pro sebe.

Mladá šlechtična ztěžka polkla: „Vím, svatý otče. O divých mužích jsem už slyšela. Když jsem byla malá, otec mi vyprávěl, jak se jedna smečka usadila poblíž třemberských polností a zamordovala několik sedláků, než je otec se svou družinou rozprášil. Jenže to, čeho se lidé z té vsi bojí... ten lešij... to je něco úplně jiného... To je skutečný démon!“

Konrád se nadechoval k vyslovení otázky, ale hlas mu překvapením uvázl v hrdle, když si uvědomil pronikavý pohled zvířecích očí. Teprve nyní si všiml sněhobílé laně stojící jen pár kroků od nich, která si zvědavě prohlížela jejich skupinku.

Ty oči jsem už dnes někde viděl, honilo se mnichovi hlavou, zatímco mlčky zíral na čarokrásného lesního tvora.

Laň je ještě chvíli pozorovala a pak tiše odcupitala. Zpod kořenů stromů a kapradinových houštin začala líně stoupat hustá mlha. V okamžiku se celé okolí zahalilo do neprůhledného závoje. Z hloubi hvozdu tonoucího v oparu se ozvalo hrozivé zaburácení, jakoby se blížila bouřka.

Dosud ztichlý les náhle ožil.

IX.

Koruny starých dubů hrozivě zapraskaly a na čtveřici lidí se snesla doslova smršť žaludů. Všichni se instinktivně přikrčili a zakryli si rukama hlavy ve snaze uchránit je před krupobitím dubových plodů.

„Uwaga!“ vykřikl Lešek a vrhl se s napřaženým mečem před skrčeného Konráda. Bylo to na poslední chvíli, protože zpoza vývratu právě vyrazil mohutný šedý vlk a chystal se skočit na nic netušícího klerika. Jeho hladový chřtán však namísto lidského masa zakusil ostří Pobystřanovy čepele. Sotva šelma padla k zemi, z kapradinového houští se vyřítily dvě další. Lešek rychlým pohybem z otočky uťal hlavu nejbližší bestii, Jan mezitím stihl vyskočit na nohy a přesným sekem zabil druhou. V okolní mlze se zablýskly desítky párů očí a lesem se rozeznělo mráz nahánějící vrčení. Všem bylo v mžiku jasné, že se na ně řítí celá smečka.

Jan s Leškem si stihli přes hlavy natáhnout kroužkové kukly, a tak je na rozdíl od Konráda a Kateřiny příliš nevyvedl

z míry další déšť žaludů, který se na ně spustil z hlasitě šumících dubových větví. Oba řádoví rytíři zaujali bojový postoj a chystali se na hrozící nápor hladových šelem.

„Na – tady!“ pomohl Konrád třesoucí se Kateřině na nohy a vložil jí do dlaní dva plátěné váčky. „Až uslyšíš *pendeo*, vyhodíš jejich obsah do vzduchu! Rozumělas?“

Než stačila zmatená dívka cokoliv říct, mnich uchopil do obou rukou amulet, zdvihl ho do výše a zvučným hlasem začal recitovat:

„Woodagus omnipotens,
da mihi vigorum...“

Zatímco Konrád pronášel tato slova, z okolní mlhy vyrazilo několik šedých dravců. Lešek mohutným úderem roztal chřtán nejrychlejšího z nich a chystal se srazit dalšího. Když však chtěl udělat krok do strany, kapradinové listy u jeho nohy se zničehonic vymrštily a omotaly se mu okolo chodidel. Pobýstrán ztratil rovnováhu a padl na záda. Vlk, kterého se chystal rozetnout, mu skočil na hrudník. Zvířecí tesáky sklouzly po železné rukavici, jak si řádový rytíř instinktivně kryl rukou obličej před blížícími se zuby. Volnou rukou vytáhl zpoza pasu dýku a vrazil ji bestii do břicha.

„...deus miraculum per mihi...“

Jan mezitím skolil černého vlka útočícího z opačné strany a prudkým bodnutím přirazil k zemi druhého. Pak ho přímo do obličeje švihla silná větev nejbližšího dubu a v korunách okolních stromů se ozvalo chichotavé zaševelení. Mladík na chvíli ztratil orientaci a vzpamatoval se až ve chvíli, kdy se mu

do levého lýtka zaryly zvířecí tesáky. Ještě než stačil vykřiknout bolestí, skočila mu další šedá bestie na záda.

„...sina lycoctonum PENDEO...!“

Sotva Konrád vyřkl *pendeo*, dub za jeho zády se zvláště naklonil a jednu ze spodních větví mu omotal kolem hrdla. Mnich zbledl a začal se dusit.

Kateřina našťestí zaslechla poslední vyřčené slovo, roztrhla oba plátěné váčky a vyhodila jejich obsah nad hlavu. Dvě hrsti sušených květů prudce stoupaly do výše, navzdory očekávání však nedopadly na zem, naopak se volně vznášely ve vzduchu.

Během pár okamžiků celé okolí prosytil zápach sušeného vlčího moru.

Vlci zděšeně zavylí, v mžiku se přestali věnovat své kořisti a jako smyslů zbavení se rozutekli do všech stran. Lešek se okamžitě postavil na nohy a pohotově přeťal větev škrtící Konráda. Pobledlý klerik se chytil za uvolněné hrdlo a sípavě se rozkašlal. To už ale jeho zachránce musel znovu pracovat mečem. Rychlými seky likvidoval plazící se větve a kořeny, jimiž se po nich okolní duby sápany.

„Ty stromy... šeptají!“ vyrazil ze sebe Konrád, když konečně popadl dech.

„Pozor!“ vykřikl Jan. Navzdory zraněné noze hbitě přiskočil ke knězi a strhl jej do strany. Těsně se vyhnuli obrovskému kanci, který se na ně s chrochtavým supěním vyřítíl z lesa.

Divočák zaryčel a rozběhl se tentokrát proti Leškovi, který současně s mrštným úhybem seknul divoké prase rovnou do rypáku. Následným prudkým bodnutím vrazil chrochtající obludě hrot čepele přímo mezi kly. Mohutný kanec se však sesunul k zemi až poté, co přiskočil Jan a zabodl svůj meč do srstnatého hřbetu.

„Musimy odtąd, bratrz!“ zvolal Lešek, když pomáhal Konrádovi na nohy. „Ten las być może ożywiać!“

„U svatého Woodaga, bratr Lešek má pravdu, ten les snad opravdu obživl!“ doplnil Jan svého druha. „Musíme z něj honem pryč!“

Konrád chtěl něco říci, ale ještě předtím je vyděsilo hrozné zaječení Kateřiny:

„U dobrotivé Natal, to je on! Jde přímo sem!“

Řádoví bratři pohlédli do zamlženého lesa před sebou a strnuli úžasem. Jeden z mohutných stromů se pohyboval. Ba co víc, kráčel přímo proti nim. Opar se rozplynul a překvapení řeholníci zjistili, že to není strom, ale jakési stvoření připomínající medvěda na zadních, jehož celé tělo obrůstají větve, kapradiny a lišejníky. Obličej netvora se podobal tváři starce s hustým mechovým plnovousem a jeho velké tmavé oči působily jako pohled do hluboké tůně.

„To je on... lesní démon... lešij!“ vzlykla Kateřina.

Lešij se zastavil a otevřel ohromná ústa. Ozval se ryk připomínající praskot dřeva.

„Vetřelci! Člověčí paraziti!“ zazněl zastřený hlas někde na pomezí šustění listí a ryčení jelena v říji.

Po těchto slovech vykročil strážce lesa znovu vstříc čtveřici lidí. Ti se ještě stačili ohlédnout za hlasitým řevem a hřímavým bručením, jež doznávaly za jejich zády. Z opačné strany se k nim mezi stromy prodíral ohromný, přes tři sáhy vysoký hnědý medvěd, v Tarii zvaný hvozdoz. Spolu s ním přibíhali ještě další dva menší brtníci. Hned nato se rozeznělo sborové chrochtání a bylo nad slunce jasné, že z další strany se k nim řítí celé stádo divočáků. Znovu se rozeznělo táhlé vytí vlků, neboť sušený vlčí mor již mezitím klesl k zemi a jeho pach značně pominul. Všechny zvířecí zvuky však následně přehlušilo uši drásající ječení a křepčení, když se v korunách stromů

objevila celá smečka hejkalů a několik dalších rarachů s rozšklebenými obličejí.

„Woodag miłosierny,“ začal Lešek rychle odříkávat modlitbu a napřáhl před sebe meč.

„U svatého Woodaga, jak se z tohoto dostaneme?“ drkotal zuby Jan a křečovitě svíral svou zbraň.

Kateřina se schoulila na zem a roztrásla se po celém těle. Konrád zalovil v mošně a vytáhl černou svíci s motivy hadů, pomocí níž dopoledne našel cestu v mlze.

„Všichni ke mně!“ zavelel.

Skupina se semkla kolem kněze. Lesní netvor i jeho družina divých mužů a rozběsněných zvířat se kvapem blížili.

Konrád začal v prstech třít knot svíce, přitom třesoucím se hlasem rychle odzpíval krátký úryvek z osmého žalmu. Knot vzplanul jedově zeleným plamenem. Řeholník vykřikl jakousi nesrozumitelnou formuli, uchopil do pravice amulet, levou rukou naklonil zeleně žhnoucí svíci a začal recitovat:

„Woodagus omnipotens,
da mihi vigorum,
deus per mihi tue nuncitum,
vipерiane nigrum, vipерiane divium.“

Zelený plamen zasyčel a z nakloněné svíce začaly odkapávat velké kusy černého vosku. Každá na zem spadá kapka prudce nabyla na velikosti, zakroutila se, zasyčela a během chvilky se zhmotnila v tlustou, dobré dva sáhy dlouhou černou zmií.

„Nikdo se teď nehněte z místa! Ať se děje cokoliv, teď musíte stát tady!“ křičel Konrád na ostatní, zatímco kapajícím voskem vytvářel další a další hady. Prostranství kolem nich se

během chvilky hemžilo zmijemi, které se s divokým syčením vrhly proti útočící zvěři i křepčícím rarachům.

Medvědi, vlci, divoká prasata i lesní tvorové zmateně uskakovali před zákeřnými výpady mrštných plazů. Lešij při pohledu na syčící tvory, kteří se zjevně odmítali podrobit jeho vůli, jen zlostně zaryčel a mohutnými údery nohou, připomínajících svazky kořenů, se je pokoušel zašlapávat.

„Tohle nám dá trochu času,“ vydechl zprudka Konrád a vytáhl z mošny skleněnou baňku naplněnou jakýmsi sypkým materiálem. „Pomozte mi to rozsypat kolem. Musíme vytvořit obrazec tohoto tvaru,“ zdvihl svůj amulet zobrazující dva hady spletené do tvaru ležaté osmičky.

Kateřina převzala od klerika hrst šedého prášku a začala jej sypat na zem podle jeho pokynů, zatímco Lešek s Janem hbitými pohyby čepelí přesekali několik stromových větví, které na ně opět seshora nemilosrdně dorážely. Když Jan přeťal ostružinový šlahoun sápadící se po Konrádově kutně, pozorněji se zadíval na popelavý prach rozsypávaný po zemi.

„Bratře, vždyť to je...“

„Ano, je to umrlčí popel. Tumaš, hochu, pomoz nám ho rozsypat!“

„Ale ten přece naše božstvo...“

„Ano, já vím, že je jeho užívání zapovězeno. Ale teď nám jde o život, zatraceně!“

Další polemiku nad přípustností čarodějných materiálů přetnul burácivý řev lešije. Pán lesa se konečně přestal zabývat tím, že se do něj zakusují mnichem přivolané zmije, neboť jejich jed mu zjevně nic nedělal. Nechal s nimi tedy zápasit svá zvířata a zaměřil se výhradně na lidské vetřelce.

Došel k nim takřka na krok a vrhl na ně svůj stín. Měřil dobrých deset stop. Lešek na nic nečekal, zprudka se proti netvorovi rozmáchl mečem a zasáhl trup. Bylo to podobné,

jako by plnou silou sekl do kmene mladého stromu. Z lešijova těla odlétlo několik trsů mechu a zlomených větviček, z díry v jeho rameni vyskočil vyděšený plch. Strážce hvozdu zaburácel jako skalní lavina a nápirem řevu srazil v železe oděného člověka k zemi.

Než Pobystřan stačil vstát, lišejníkem porostlá tlapa jej popadla za nohy a zdvihla do výše. Bojovník visící hlavou dolů se vzpínal, máchal mečem a ze všech sil se snažil svého uchvátitele zasáhnout. Netvor švihl volným větvovitým pařátem, vyrazil člověku zbraň z ruky a chytil ho i za trup. Prudce škubl a roztrhl řádového rytíře vejpůl. Lesní půdu zkrápěl proud krve, zazvonily na ní železné kroužky a kovové destičky uvolněné z rozervaných kusů zbroje. Krev řinoucí se z ostatků těla potřísnila i lešijův mechový vous. Tvor slastně zamlaskal.

Kateřina zaječela a upadla do mdlob, Konrád hrůzou zbledl. Zato Jan zrudl vzteky.

„Neee! Lešku! Neee!“ vykřikl a s taseným mečem se rozběhl pomstít padlého druha.

„Stůj, bratře! Ne!“ zavolal na něj Konrád, který se okamžitě probral z krátkého šoku.

Rozzuřeného bojovníka však nemohlo nic zastavit. Jako smyslů zbavený se rozběhl proti hrozivému pánu lesa. Ten byl již zřejmě poučen z předchozí bolestivé rány železem, a proto útočícímu člověku prskl do obličeje proud semínek, čímž ho na okamžik takřka oslepil. Než se Jan znovu rozkoukal, ucítil, jak jej přes ruce švihlo několik silných větví, a uvědomil si, že přišel o zbraň. Mechový velikán sebral rytíři meč a začal jej obalovat vrstvou lišejníku. Řeholník si vztekle protíral pálicí oči a takřka přitom přestal sledovat okolí. Najednou ho něco těžkého srazilo k zemi. To se velký medvěd hvozidor vrhl řádovému novici na záda.

Lesem se ozval křik mladíka ubíjeného těžkými tlapami a drceného mohutnými čelistmi.

Konrád pochopil, že přátelům již nepomůže, a proto vše vsadil na poslední kartu. Okamžik, kdy se nebohý Jan vrhl do svého posledního boje, stihl využít k dokončení symbolu z umrlčího popela. Pohledem ještě zavadil o bezvládné tělo dívky. Správně usoudil, že není čas pokoušet se ji křísit a od-táhnout k sobě ji také nestihne. Ponechal ji tedy vlastnímu osudu a sám se postavil do osmičkového obrazce, každou nohou rozkročen do jednoho kruhu. V tlumoku nahmátl kůstky, které dnes ráno sebral z ostatků nalezených na stezce. Potlačil pocit strachu vyvolaný lešijem, který se nyní spolu s ostatními tvory zaměřil pouze na něj a snažil se celou svou mysl zaostřit na vyvolání zaklínadla.

Rozhodil šestici kůstek uvnitř osmičky a vykřikl:

„Ossa examinorum – defensare mihi!“

Jen co vyřkl slova, rozsypaný popel se vznesl do vzduchu a uzavřel mnicha do poloprůhledné kopule. Přesně v té chvíli se proti němu chystal vyrazit medvěd brtník, ale těsně před vznášejícím se popelem se stočil do strany a oběhl obrazec po jeho vnějším okraji. Stejně dopadl i mohutný kanec a vřeštící hejkal, kteří jen zmateně obíhali osmičku okolo člověka zaha-leného poletujícím prachem. Okolní duby se opět nebezpeč-ně naklonily a pokoušely se na kněze dotírat větvemi, avšak marně. Zakletí Woodagova obrazce se povedlo nad očekávání dobře a našťěstí účinkovalo i proti ožvlému větvoví. Klerik s úlevou vydechl, otřel si zpocené čelo a rychlým pohledem zhodnotil situaci.

Ze zmijí přivolaných alkorským plamenem zápolilo s leši-jovou zvířecí družinou už jen pár, většina z nich byla roztrhána

nebo rozdupána. Křik bratra Jana sápaného hvozdorem uti-
chl, ostatky bratra Leška začali ohlodávat vřešticí raráši. Pě-
tice hejkalů přiběhla ke Kateřině, jež stále ležela v mdlobách,
popadli ji za končetiny a odvěkli někam do lesa.

Náhle jej zahalil mohutný stín. Konrád si uvědomil, že pří-
mo nad ním se sklání samotný lešij. Obávaný strážce hvozdu
si ho prohlížel velkýma, jako temná tůň hlubokýma očima.
Mnich se musel na okamžik odvrátit, neboť měl pocit, že
v těch očích utone. Lesní obr několikrát máchl tlapami, ale
klerikovi uzavřenému v prachové kopuli neublížil. Zakletím
umrlčího popela neprošel ani roj divokých včel, zahnížděný
pod kůrou na lešijově kůži. Řeholník se skrčil a padl na kole-
na, když na něj netvor mohutně zaryčel, ale z vnitřku obrazce
naštěstí nevykročil.

Les burácel zvuky zvířat a všemožných dalších tvorů, pře-
devším pak ale řevem samotného lešije.

„Člověk – brzy slabý! Nevydrží!“ zahřměl netvor hlasem
podobajícím se praskotu větví a začal na místě mohutně du-
pat. Z půdy těsně okolo obrazce vyrazily malé stromky a s ka-
ždým úderem Lešijových kořenovitých nohou o něco povy-
rostly. Konrád cítil, že zakletí Woodagovy ochranné osmičky
již dlouho nevydrží. Musel rychle jednat. Nezbyvalo, než se
pokusit o zapovězené zaklínadlo, které jakživ nezkoušel.

Všiml si, že je naživu už jen poslední dvojice zmijí, která
právě z posledních sil zápolila se skupinou hejkalů. V tlumoku
konečně nahmatal hrst obilí a vrhl ji mezi divé muže. Ti se
rozletěli, jako když do nich strelí. Klerik uchopil amulet do
obou rukou a několikrát pohnul prsty směrem k sobě. Hadi
osvobození z obklíčení hejkalů se mrštně doplázili k ochran-
nému obrazci. Lešij se je pokusil zašlápnout, ale sám schytl
do tváře další hrst vrženého obilí. Bolestně zavyl, když ucítil
plod obhospodařované krajiny. Zmije zatím bez obtíží prošly

skrz popelovou stěnu, Konrád se k nim sklonil a uchopil je do ruky. Syčící tvorové se v tu chvíli opět proměnili v kus černého vosku. A řeholník je spojil s malým kusem svíce, který mu po vyvolání Woodagových poslů ještě zbýval. Získal tak alespoň základ k použití alkorského plamene.

Náhle na tváři ucítil horký zvířecí dech. Znamení, že zakletí ochranné osmičky slábně. Věděl však, že se tím nesmí nechat rozhodit. Pomalu, jasně a srozumitelně odzpíval zapovězený třináctý žalm. Krátký pahýl svíce se rozzářil rudým plamenem.

Odhodlaně pohlédl do tváře lesního netvora a snažil se nevnímat hloubku jeho očí. Tvor se sklonil těsně nad něj a na mnichovu kutnu dopadlo několik lístků a semínek. Ochranné zakletí se již citelně vytrácelo. Konrád zdvihl rudě žhnoucí svíci a v pravici sevřel Woodagův svatý amulet.

Teď nebo nikdy, řekl si v duchu. Zavřel oči a začal z plných plic recitovat:

*„Woodagus omnipotens,
da mihi vigorum,
deus per mihi tua sancta flamma,
torrida flamma, mortifera flamma!“*

Rudý plamen svíce vzrostl do výše, zavlnil se jako útočící kobra a vystřelil vpřed. Zasáhl lesního velikána přímo do otevřené tlamy, z níž namísto slin stékala vonící smůla. Ta okamžitě vzplanula a od ní chytl i netvorův mechový vous. Během několika vteřin se mohutné tělo obávaného strážce lesa celé ocitlo v plamenech. Konráda téměř ohlušil strašlivý řev připomínající lesní bouři a nápor vzduchu ho položil na záda. Svíce se zcela roztekla a horký vosk mu spálil ruku.

Woodagův kněz ohromeně sledoval, jak se lešij mění v živou pochodeň a jak s ohlušujícím rykem mizí mezi stromy

a zanechává za sebou cestu z rudých plamenů. Všechna zvířata i ostatní lesní tvorové propadli náhlému strachu a začali splašeně uhánět pryč.

Konrád si uvědomil, že koruny stromů okolo něj hoří. Několik menších větví se na něj s praskotem zřítilo. Zaklínáním zcela vysílený muž se s námahou odplazil o několik stop dál. Pak ztratil vědomí.

X.

Z bezvědomí ho probral déšť zkrápějící mu obličej. Ztěžka se posadil. Čelo jako by mu hořelo, spánky pulzovaly. Nevzpomínal si, kdy naposledy musel vynaložit tolik vnitřní síly na vyvolání zaklínadel.

Sykl bolestí, když ucítil spáleninu na levé ruce, kterou měl sežehlou až do masa. Teprve teď mu došlo, že okolní les je opět zcela tichý, takřka mrtvolný. Přímo před ním se táhla černá stopa spálené lesní půdy. Stromy v její bezprostřední blízkosti byly ohořelé. Právě se spustivší lijavec bezpochyby zabránil vzniku rozsáhlejšího požáru.

Konrád pomalu vstal. Přestože se již začínalo stmívat, spatřil pár kroků před sebou těla svých řádových bratří. S námahou se dobelhal k prvnímu z nich. Poklekl a dlouze se modlil za spasení duše Jana z Armesu, dobrosrdečného mladíka, druhorozeného syna zchudlého rytíře, jenž své mužské potomky za nemalý obnos prodal do služeb Tovaryšstva vah. Uvědomil si, že krátkodobý člen řádu mu dnes svou statečností možná zachránil život. Pak se ztěžka dobelhal ke zkrvaveným ostatkům Leška z Podgorowa, který stejně jako dobrá čtvrtina příslušníků řádu pocházel z Pobystří. Konrádovi vyhrkly do očí slzy, neboť s tímto chrabрым mužem prošel již nejedno nebezpečí. Dobře si pamatoval, kterak jej bratr Lešek při honu na

drogadského nekromanta zachránil před jistou smrtí. Stejně tak tomu bylo i dnes. Hořce se rozplakal a teprve po chvíli byl schopen odříkat modlitbu za spásu duše řádového bratra a blízkého přítele v jednom.

Přemýšlel, co se asi mohlo stát s mladou šlechticnou. Třeba ji diví muži nechali být, když byl jejich lesní vládce poražen. Možná teď dívka leží zraněná někde hluboko v lese. Netušil však, kde by ji měl začít hledat, a zároveň byl příliš vyčerpán na to, aby použil další zaklínadlo.

Jako vždy, když se cítil bezradný, obrátil mysl ke svému bohu. Brzy se zcela ponořil do hluboké modlitby a takřka přestál sledovat okolí, které se s přibývajícím večerem postupně zcela ponořilo do tmy. Svatý amulet na jeho hrudi se zachvěl. Mnich však byl natolik upnut k nábožnému rozjímání, že vůbec nevnímal varovný signál.

Probrala ho až oranžová záře, která se mu náhle objevila před očima. Otevřel je a nakrátko ho oslepil svit lucerny. Ucítil, jak jej někdo zezadu prudce udeřil. Mnich klesl a bolestivě vykřikl, neboť dopadl přímo na spálenou ruku. Než stačil vstát, spatřil vyřezávanou rukojeť tesáku a ucítil, jak se mu ke krku přitisklo chladné ostří.

„Ani sa nehni, flandáku!“ rozkázal povědomý hlas.

XI.

„Toš co myslíš, kolik nám móžů dať za tyhle?“ prohlížel si Ostoj zvědavě oplátované rukavice.

„V Parletu snad i náké zlaté dukáty, nejen stříbrné groše,“ ohodnotil je pohledem soused Chruďoš. „Ale škoda tej krůžkovej košile, že sa přetrhnula. Ta by měla největšú cenu!“

„Největšú cenu bude mít stejně toto,“ zdvihl Ostoj kovový přívěšek zobrazující dva hady stočené do osmičky.

„Nešahaj na to, víš, že je to začarované!“ okřikla svého syna Běla, která se zatím společně s Chrudošovou ženou Poljanou probírala mezi nepřeberným množstvím váčků, flakónků a svazků sušených bylin nalezených ve velké mošně. „Co myslíš, Polo, řekne, k čemu všickemu sa to používá?“

„Jak by ne, už sa probral,“ odvětil Jura, který se objevil ve dveřích chalupy. „Asi ho pudem vyslechnút. Deš s náma, Chrudošu?“

Soused přikývl. Běla houkla na Mášu, aby tetě Pole pomohla roztrídít nalezené věci a následovala svého muže. Ke skupině se následně připojilo ještě pár sousedů.

Jura vstoupil do nízkého stavení z tenkých kmenů, které v jejich vsi sloužilo jako společný chlév. V rohu mezi kálejícími kozami napůl ležel a napůl seděl muž v roztrhané kutně. Ruce měl přivázané ke kusu břevna a v ústech ho dusil špinavý hadr. Když se příchozí shromáždili u vchodu do chléva, zdvihl k nim modřinami podlitý obličej.

„Tak sas probral, flandáku,“ pozdravil ho Jura a vytáhl mu z pusy hadr. „Je načase si promluvit!“

„Poslouchám, dobrý muži,“ odpověděl Konrád chraplavě.

„Dobře, že poslucháš. Ale z toho tvojeho oslovení cítím jakúsi nadřazenost!“ zahřměl uhlíř a dal si mohutné paže v bok. „Si uvědom, že teď nési v panském postaveňú, toš s tebú budu jednat jako s rovným!“

„Nikdy jsem nebyl v postavení pána. Jsem příslušník kléru, ne panstva...“

„Sklapni, flandáku! Na to si hraj s někým iným. Pro nás ste všeci jedna pakáž, rozumíš? Toš řekni, kdo ťa na nás poslal? Ten verienské sviňák?“

„Nikdo mě neposlal!“ sípal Konrád. „Říkal jsem vám to už předtím. Já i moji druhové jsme zabloudili v lesích. Vaši ves jsme objevilí náhodou!“

„Náhodú jisto ne. Bo našu dedinu chrání mlžnica. Nevpúšťa k nám nikoho, to ho dřív zavede do močálu.“

„Mlžnica...?“ nechápal klerik, pak si ale náhle vzpomněl: „No ovšem! Bílá laň...!“

„Dovtipil sas. Aby ne, když si sa s její mlhú vypořádal. Jak si to urobil? Si čarodějník? Odpověz!“

„Jsem Konrád z Niedaru, kněz Woodagovy církve a bratr řádu Tovaryšstva vah... Všechny zázraky, jež činím, jsou naprosto v souladu se zákony bohů i lidí, posvěcené Jeho knížecí milostí jakož i...“

„HA!“ vyskočil Chrudoš. „Súsedí, slyšíte teho fichtla? Toš on je prej jeden z váhonošů! A ešta sa tím chlubí, zmetek!“

Chrudoš plívl mnichovi do tváře a kdyby jej Jura nezadržel, patrně by ho utloukl pěstmi. Do klerika se pro změnu pustila Běla:

„Když som byla malá děvčica, žila som ve Vrútovicích, blíž k Verieniu. Tam som zažila, co dovedú ti vaši váhonoši, co sa hrdě označujú za ochránce víry. Starého pastýřa Jánoša, co uměl rozmlúvat se všema ovcama, nazvali černokněžníkom, zbili ho jak žito a odvěkli do verienského hradu. Naš rychtář sa za ňho přimlúval, toš ho odvěkli též. Po niekoľika dnech je oba upálili na jamnickém vršku. A ti sviňáci váhonoši si pak zobrali nejen všecky Jánošovy ovce, ale i opuštěnú rychtu!“

„Moja súseďka Běla má recht!“ vybouchl opět Chrudoš. „Když som byl eště mladý ogar, žil v blízkosti tejhle dědiny múdry muž. Říkali sme mu Velerad. Byl to druid, uměl rozmlúvat s lesom a porúčat zvířatom. Vždycky věděl poradit, keré dřevo je nejlepší na postavení chalupy, kde založit milíř a keré dřevo do ňho dát, aby málo dýmilo a dalo hodně uhlí. Nikdy sme neskáceli strom, aniž bysme sa s ním předtím poradili. On věděl, kterých stromou móžem kácať a které nechat, abysme nerozhněvali les a neprobudili jeho strážca...“

Konrád navzdory svému utrpení zpozorněl.